

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. září 2022 odvolání, která proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. prosince 2020 č. j. 40 T 5/2017-4572 podali obžalovaní

- 1) 1) [anonymizováno] [příjmení] [příjmení],
[datum narození] v [příjmení], [ulice] republika, státní příslušník Italské republiky, trvale bytem [adresa], Spoltore, provincie [příjmení],
- 2) 2) [anonymizována dvě slova],
[datum narození] v [příjmení], Běloruská republika, státní příslušník Běloruské republiky, naposledy bytem [adresa], [příjmení], nyní neznámého pobytu a
- 3) 3) [anonymizována dvě slova],
[datum narození] v Kryvyj Rih, Dněpropetrovská oblast, [ulice] republika, státní příslušník [příjmení] republiky, trvale bytem [adresa]
a rozhodl

takto:

podle § 256 tr. řádu se odvolání zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2020 č.j. 40 T 5/2017-4572 byli obžalovaní [příjmení] [příjmení] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] uznáni vinnými zvlášť závažným zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst.3, alinea první, odst.4 písm. b) tr. zákoníku a zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst.4 písm. d) tr. zákoníku dílem dokonaným dílem podle § 21 odst.1 tr. zákoníku k § 209 odst.1, odst.4 písm. d) tr. zákoníku ukončeným ve stadiu pokusu a obžalovaný [příjmení] [jméno] byl stejným rozsudkem uznán vinným pomocí k zvlášť závažnému zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 24 odst.1 písm. c) tr. zákoníku k § 234 odst.3, alinea první, odst.4 písm. b) tr. zákoníku a pomocí k zločinu podvodu podle § 24 odst.1 písm. c) tr. zákoníku k § 209 odst.1, odst.4 písm. d) tr. zákoníku dílem dokonanému dílem podle § 21 odst.1 tr. zákoníku k § 209 odst.1, odst.4 písm. d) tr. zákoníku ukončenému ve stadiu pokusu. Těchto trestných činů se obžalovaní podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustili tím, že

po předchozí vzájemné dohodě mezi obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení], [datum narození] a obžalovaným [příjmení] [jméno], [datum narození], o tom že neoprávněně vylákají finanční prostředky z platebních karet oprávněných držitelů, a to bez jejich vědomí a souhlasu, kdy za tímto účelem vyrobí bez vědomí a souhlasu níže uvedených bankovních institucí padělky platebních karet, které následně použijí na POS terminálu určenému pro bezhotovostní platební styk, přičemž za tímto účelem bylo třeba založit obchodní společnost na území České republiky, aby mohli požádat o přidělení POS terminálu, kdy z tohoto důvodu nakontaktoval obžalovaný [příjmení] [jméno] obžalovaného [příjmení] [jméno], [datum narození] s žádostí o zprostředkování koupě obchodní společnosti v České republice, s čímž obžalovaný [příjmení] [jméno] souhlasil a zkontaktoval svého spolužáka Ing. [jméno] [příjmení], jehož společnost se zabývá vedením účetnictví, správou společností a jejich prodejem, kdy první schůzce byl přítomen obžalovaný [příjmení] [jméno] a obžalovaný [příjmení] [jméno], těmito byly sděleny veškeré

požadavky k zakoupení a převodu obchodní společnosti v České republice s tím, že v průběhu jednání se upřesnilo, že nabyvatelem bude obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení], načež na tohoto obžalovaného tak byla po doložení veškerých nutných dokumentů převedena dne 19. 2. 2014 společnost Dedov Grand, s.r.o., IČ: 282 18 787, se sídlem [adresa], Česká republika, přičemž obchodní firma společnosti byla nahrazena novým zněním a to ITALIMEX Group, s.r.o. a dne 11. 3. 2014 pod tímto názvem zapsána do Obchodního rejstříku vedeného u Městského soudu v Praze s tím, že jako jediný jednatel společnosti byl zapsán obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení], následně na základě žádosti obžalovaných [příjmení] [příjmení] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] jim obžalovaný [příjmení] [jméno] poskytl potřebnou součinnost při zakládání účtů u tuzemských bank, kdy dne 20. 2. 2014 se obžalovaní [příjmení] [příjmení] [příjmení], [anonymizována dvě slova] a [anonymizována dvě slova] dostavili do pobočky bankovního domu Československé obchodní banky, a.s., IČ: 000 01 350, na adrese [adresa], Česká republika (dále jen, Československá obchodní banka, a.s., IČ: 000 01 350°), kde obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] za pomoci obžalovaného [příjmení] [jméno], který poté, co obžalovaný [příjmení] [jméno] překládal celé jednání z jazyka italského do jazyka ruského, překládal obsah tohoto jednání z jazyka ruského do jazyka českého a naopak, založil jako jediný jednatel společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, se sídlem [adresa], Česká republika, účet číslo [bankovní účet] vedený v měně CZK a účet číslo [bankovní účet] vedený v měně EUR, kdy v souladu s těmito uzavřenými smlouvami ze dne 20. 2. 2014, vydala Československá obchodní banka, a.s., IČ: 000 01 350, k výše uvedeným bankovním účtům platební karty [číslo] [číslo] jejichž jediným oprávněným disponentem byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení], který dne 18. 3. 2014, jakožto jediný jednatel společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, uzavřel s Československou obchodní bankou, a.s., IČ: 000 01 350 smlouvu o výpůjčce terminálu (POS terminál) číslo CSOB [číslo], který poté, co obžalovaný [příjmení] [jméno] jej vyzvedl a předal obžalovanému [příjmení] [příjmení] [příjmení], tento v rozporu s uzavřenou smlouvou, z níž vyplývala povinnost umístit tento POS terminál v obchodním místě společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, v ulici [ulice a číslo], [obec a číslo], Česká republika, vyvezl mimo území České republiky, načež dne 21. 7. 2014 obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] uzavřel s Československou obchodní bankou, a.s., IČ: 000 01 350 smlouvu o běžném účtu číslo [bankovní účet] vedený v měně USD a následně dne 22. 7. 2014, k žádosti obžalovaného [příjmení] [jméno], který mu tlumočil požadavek obžalovaného [příjmení] [příjmení] [příjmení] na nákup technického zařízení, a to multifunkční tiskárny, nakontaktoval obžalovaný [příjmení] [jméno] společnost I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984, se sídlem [adresa], Česká republika, kdy po předchozím telefonickém dotazu ve věci požadované tiskárny a její ceny, se téhož dne dostavili obžalovaní [příjmení] [příjmení] [příjmení], [anonymizována dvě slova] a [anonymizována dvě slova] do prodejny společnosti I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984, kde obžalovaný [příjmení] [jméno] zaměstnanci přetlumočil požadavek obžalovaného [příjmení] [příjmení] [příjmení] na nákup tiskárny, kdy jim byly nabídnuty dvě možnosti těchto tiskáren, načež dne [datum] se po předešlé telefonické objednávce dostavili obžalovaní [příjmení] [příjmení] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] do prodejny společnosti I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984, kde jim bylo předvedeno kódování magnetického proužku s pomocí softwaru Card Preso a následně si odvezli tiskárnu HDP [číslo], kódér magnetického proužku, software Card Preso XS a 100 ks bílých karet s magnetickým proužkem, vše v celkové hodnotě 79.055 Kč, kdy předmětné věci byly zakoupeny na společnost ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, přičemž úhrada byla provedena obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení] v hotovosti s tím, že dne [datum] opětovně obžalovaní [příjmení] [příjmení] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] zakoupili v dané prodejně [číslo] ks bílých plastových karet s magnetickým proužkem a čtečku magnetického proužku karet, vše v hodnotě 7.345 Kč, dne [datum] kontaktoval obžalovaný [příjmení] [jméno] telefonicky technika společnosti I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984, ohledně problému s kódováním magnetického proužku, kdy problém byl vyřešen, načež dne [datum] se opět obžalovaní [příjmení] [příjmení]

[příjmení] a [anonymizována dvě slova] dostavili do společnosti I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984, kdy obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení] byl na společnost ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, zakoupen modul pro oboustrannou laminaci, modul pro oboustranný tisk, HDP přenosný film, barevná páska, černý rezin a sublimační fluorescenční panel, laminovací zařízení a 500 ks bílých plastových karet, vše v celkové hodnotě 98.482 Kč, dále pak byl projeven zájem ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení] [příjmení] tlumočený obžalovaným [příjmení] [jméno] pracovníku společnosti I. [jméno] [příjmení], CSc. – SOVTE, IČ: 125 00 984 o vestavný kodér čipových karet do tiskárny a čipové karty s tím, že si pro vše za tři týdny přijedou, což se však nakonec nestalo, kdy tohoto jednání se obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] a [anonymizována dvě slova] dopustili v úmyslu zneužít padělané platební karty prostřednictvím [příjmení] terminálu číslo ČSOB [číslo] k fiktivním bezhotovostním platebním transakcím připisovaným na účet číslo [bankovní účet] vedeným ve prospěch společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, se sídlem [adresa], Česká republika, v CZK měně a rovněž dále vyrábět za použití výše uvedených komponentů další padělky platebních karet oprávněných držitelů za shodným účelem, přičemž obžalovaný [příjmení] [jméno] věděl, v jakém úmyslu a k jakému účelu budou obstarané komponenty sloužit,

a v době od § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku [číslo] do [datum] za použití celkem 151 ks padělaných platebních karet provedli obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] a Youri Chepelevski níže uvedené nezákonné transakce: viz výrok o vině napadeného rozsudku

s tím, že následně byly takto získané finanční prostředky a finanční prostředky získané prostřednictvím dalších [číslo] kusů padělaných platebních karet vydavatelských zahraničních bank či dosud neustanovených vydavatelských zahraničních bank (usnesení Policie ČR ze dne [datum] o vyloučení ze společného řízení vedeného pod č.j. KRPA-310359/TČ-2014-000098-KU) odčerpávány z účtu společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, se sídlem [adresa], Česká republika, číslo účtu: [bankovní účet], vedeného v CZK měně, prostřednictvím platební karty [číslo] platební karty [číslo] jejímž jediným disponentem byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení], a to za pomoci obžalovaného [příjmení] [jméno], kterého o tyto transakce obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] požádal a svěřil předmětnou platební kartu, přičemž nejméně od této doby muselo být obžalovanému [příjmení] [jméno] zřejmé, a to i s ohledem na skutečnost, že věděl, že společnost ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, resp. její majitel a jednatel obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] nevyvíjel žádnou činnost směřující k nákupu či navážení vín, což bylo předmětem činnosti této obchodní společnosti podle výpisu z Obchodního rejstříku, že se tím podílí na nelegální činnosti, přičemž opakovaně ve dnech:

[datum] ve 21:36:57 hod z ATM č. S1AS2024 ČSOB, a.s., ul. Metropole [část obce], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 5.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 19:5 6:54 hodin z ATM č. S1AS2024 ČSOB, a.s., ul. Metropole [část obce], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 80.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 19:5 8:03 hodin z ATM č. S1AS2024 ČSOB, a.s., Metropole [část obce], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 60.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 10:5 5:33 hodin z ATM č. S1AS2024 ČSOB, a.s., Metropole [část obce], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 63.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 13: 16:58 hodin z ATM č. S1AS2024 ČSOB, a.s., Metropole [část obce], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 43.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 11: 10:58 hodin z ATM č. S1AW8010 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 20.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] ve 12:3 0:23 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] ve 12:3 1:20 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] ve 12:3 2:44 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] ve 12:3 3:39 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 30.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 8:5 9:56 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 9: 00:49 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 09: 01:40 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 40.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

[datum] v 9: 02:32 hodin z ATM č. S1AS0519 ČSOB, a.s., ul. [ulice a číslo], [obec a číslo], provedl výběr hotovosti ve výši 30.000 Kč prostřednictvím PK [číslo]

a dále byl nápomocen obžalovanému [příjmení] [příjmení] [příjmení] v době od [číslo] do [datum] při celkem 14 hotovostních výběrech na pobočkách bankovních institutů, a to dne:

[datum] v 09:30 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 200.000 Kč,

[datum] v 09:58 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 200.000 Kč,

[datum] v 12:06 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 110.000 Kč,

[datum] v 11:00 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 12:39 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 10:18 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – Na Příkopě, ve výši 150.000 Kč,

[datum] v 09:29 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 100.000 Kč,

[datum] v 09:20 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 09:38 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 10:06 hod na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 10:24 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 10:38 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 10:56 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 300.000 Kč,

[datum] v 9:08 hodin na pobočce ČSOB, a.s., [obec a číslo] – [ulice], ve výši 1.600.000 Kč,

dále došlo ze shora uvedeného účtu spol. Italimex Group s.r.o., IČ: 282 18 787, k převodu finančních prostředků na účet č. [bankovní účet], vedený ČSOB, a.s., ve prospěch společnosti Italimex Group s.r.o., IČ: 282 18 787, v EUR měně a to dne:

[datum] ve výši 60.000 Kč,

[datum] ve výši 10.000 Kč,

[datum] ve výši 50.000 Kč,

[datum] ve výši 520.000 Kč,

přičemž následně byla z bankomatu ČSOB, a.s., Metropole [část obce] – [obec a číslo], obžalovaným [příjmení] [jméno] dne [datum] odčerpána z účtu č. [bankovní účet], vedeného ve

prospěch spol. Italimex Group s.r.o., IČ: 282 18 787 v EUR měně finanční částka ve výši 2.339,75 EUR (ekvivalent 63.000 Kč), dne [datum] částka ve výši 1.597,86 EUR (ekvivalent 43.000 Kč) a dne [datum] z bankomatu Deutschebank v Itálii, ve městě [příjmení], dosud blíže nezjištěnou osobou částka v celkové výši 17.500 EUR (ekvivalent 487.287,50 Kč), kdy tímto jednáním obžalovaní odčerpali z účtu č. [bankovní účet] společnosti ITALIMEX Group, s.r.o., IČ: 282 18 787, částku v celkové výši 5.924.287,50 Kč, kterou použili pro vlastní potřebu,

kdy poté, co byly výše uvedené finanční prostředky vybrány obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení], případně obžalovaným [příjmení] [jméno] v hotovosti, část z nich byla obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení] předána v blíže nezjištěné výši v hotovosti obžalovanému [příjmení] [jméno], kterému rovněž obžalovaný [příjmení] [jméno] nejméně ve třech případech, v době od [datum] do [datum] vložil finanční hotovost v celkové výši 149.940 Kč na jeho účet [číslo] vedený u Fio banky, a.s., v České republice, načež obžalovaný [příjmení] [jméno], [datum narození] si dne [datum] vložil v hotovosti na svůj účet [číslo] vedený u Fio banky, a.s., částku ve výši 50.000 Kč, dne [datum] částku ve výši 50.000 Kč a dne [datum] částku ve výši 315.000 Kč, stejně tak obžalovaný [příjmení] [jméno] si dne [datum] vložil v hotovosti na svůj účet [číslo] vedený u Fio banky, a.s., částku ve výši 85.100 Kč, čímž svým jednáním způsobili poškozené Československé obchodní bance, a.s., IČ: 000 01 350, škodu výši 734.601,61 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 1.163.376,52 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 1.897.978,13 Kč,

poškozené 1 St Ed Credit Union škodu ve výši 11.225,66 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 30.912,95 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 42.138,61 Kč,

poškozené [příjmení] [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno] škodu ve výši 21.815,26 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 11.077,21 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 32.892,47 Kč,

poškozené [příjmení] [jméno], National Association škodu ve výši 25.088,56 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 51.063,75 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 76.152,31 Kč,

poškozené [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] škodu ve výši 788.090,41 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 204.982,02 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 993.072,43 Kč,

poškozené [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno] škodu ve výši 11.084,72 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 19.048,36 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 30.133,08 Kč,

poškozené [příjmení] [příjmení], National Association škodu ve výši 16.170 Kč a pokusili se způsobit škodu ve výši 29.490 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 45.660 Kč,

a celkem způsobili škodu v celkové výši 1.608.076,22 Kč a chtěli jim způsobit škodu v celkové výši 1.509.950,81 Kč, tj. škodu v celkové zamýšlené výši 3.118.027,03 Kč.

Za shora uvedené trestné činy byly obžalovaným soudem prvního stupně uloženy následující tresty. Jde-li o [příjmení] [příjmení] [příjmení], tomuto byl dle § 234 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl tomuto obžalovanému uložen i trest vyhoštění z území České republiky, a sice na dobu pěti let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena a dále funkce prokuristy obchodní společnosti včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu pěti let.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému rovněž uložen trest propadnutí věci a to:

-) platební karta ČSOB, a.s., [číslo] znějící na jméno obžalovaného [příjmení] [příjmení] [příjmení]

-) platební karta KB, a.s., [číslo] znějící na jméno obžalovaného [příjmení] [příjmení] [příjmení] a společnost ITALIMEX Group, s.r.o. včetně [příjmení] kódu

-) mobilní telefon značky Samsung, černé barvy, IMEI [číslo] včetně [příjmení] [jméno] [číslo] V48 LTE

-) mobilní telefon zn. Samsung, černé barvy, IMEI [číslo] včetně [příjmení] [jméno] [číslo]

Obžalovaný [příjmení] [jméno] byl odsouzen podle § 234 odst. 4 tr. zákoníku za použití u § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl i on pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl také uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let.

Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [jméno], tomu byl podle § 234 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 6 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 84 tr. zákoníku a za podmínek uvedených v § 85 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let za současného vyslovení dohledu probačního úředníka nad obžalovaným. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku byla tomuto obžalovanému stanovena povinnost během zkušební doby dle svých sil uhradit vzniklou škodu. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci a to:

-) notebook zn. ASUS včetně bezdrátové myši, zdroje a notebookové baterie

-) flash disk zn. Kingston (16 GB)

-) flash disk zn. Transcend (16 GB);

-) mobilní telefon zn. Nokia model 113, černé barvy, č. IMEI [číslo]

-) úložiště dat WD Gin: W0AU44728802 včetně kabelu a zdroje

-) mobilní telefon zn. LG – D802, ID:ZNFD802 včetně plastového krytu

Následně rozhodoval soud prvního stupně i o uplatněných nárocích na náhradu škody a sice tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo obžalovaným [příjmení] [příjmení] [příjmení], [anonymizována dvě slova] a [anonymizována dvě slova] uloženo, aby společně a nerozdílně uhradili poškozeným:

Československá obchodní banka, a.s., IČ: 000 01 350, se sídlem [adresa], Česká republika škodu ve výši 404.270,66 Kč,

1 St Ed Credit Union, [číslo] Kennebec Drive, Chambersburg, [číslo] Pennsylvania, Spojené státy americké, škodu ve výši 545 USD,

[příjmení] [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], P.O.Box [číslo], [příjmení], [číslo] Utah, Spojené státy americké, škodu ve výši 1.058,63 USD,

Capital One, National Association, 1 [příjmení] [jméno] [příjmení], Wilmington, 19 801 Delaware, Spojené státy americké, škodu ve výši 1.225,81 USD.

Central Willamette Community Credit Union, [číslo] Supra Dr. SW, Albany, 97 321 Oregon, Spojené státy americké, škodu ve výši 38.246,69 USD,

[příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], 100 [příjmení] [jméno] [příjmení], Pasadena, [číslo] California, Spojené státy americké, škodu ve výši 537,91USD a

[příjmení] [příjmení], National Association, P.O.Box [číslo], Mail Stop Z1-YB42 [číslo], Kalamazoo, [číslo], Michigan, Spojené státy americké, škodu ve výši 782,07 USD.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození Československá obchodní banka, a.s., IČ: 000 01 350, 1 St Ed Credit Union, [číslo] Kennebec Drive, Chambersburg, [číslo] Pennsylvania, Spojené státy americké, [příjmení] [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], P.O.Box [číslo], [příjmení], [číslo] Utah,

Spojené státy americké, Capital One, National Association, 1 [příjmení] [jméno] [příjmení], Wilmington, 19 801 Delaware, Spojené státy americké, [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], 100 [příjmení] [jméno] [příjmení], Pasadena, [číslo] California, Spojené státy americké a [příjmení] [příjmení], National Association, P.O.Box [číslo], Mail Stop Z1-YB42 [číslo], Kalamazoo, [číslo], Michigan, Spojené státy americké,

odkázání se zbytky jejich nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], 585 [příjmení] [jméno], [příjmení] [jméno], 89 119 [příjmení], Spojené státy americké, WestStar Credit Union, 277 S. Rainbow Blvd, [příjmení] [jméno], [číslo], [příjmení], Spojené státy americké, Oregon State Credit, [číslo] SW [příjmení] [příjmení] [jméno], [číslo] Oregon, Spojené státy americké, odkázání se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Předmětný rozsudek však právní moci nenabyl, neboť byl napaden včas a řádně podanými odvoláními všech tří obžalovaných.

3. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] [příjmení] ve svém odvolání namítá, že byl napadeným rozsudkem uznán vinným zvláště závažným zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku s odkazem na společné ustanovení § 238 tr. zákoníku. Objektivní stránkou základní skutkové podstaty trestného činu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 3 alinea první tr. zákoníku za použití ustanovení § 238 tr. zákoníku, je užití padělaného platebního prostředku jako pravého. Dle konstantní rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu ČR se za užití padělaného platebního prostředku pokládá, „jakékoliv jednání, jehož důsledkem je zneužití takového platebního prostředku“. Zapojení obžalovaného do tvrzeného padělání platebních prostředků nebylo prokázáno a neplyne z provedených důkazů. Nelze mít za prokázané, že by snad obžalovaný úkoloval spolu s obžalovaným [příjmení] [jméno], (dále jen obžalovaný [příjmení]) obžalovaného [příjmení] [jméno], (dále jen obžalovaný [příjmení]). Úmysl obžalovaného padělat platební prostředky je deklarována jenom prostřednictvím tlumočení spoluobžalovaných a přítomnosti obžalovaného na určitých místech. Ovšem, jak bylo prokázáno v průběhu hlavního líčení, ačkoliv byl obžalovaný jediným disponentem účtu u ČSOB, a.s., platební kartu neměl ve své dispozici, jelikož nebyla u něho ani nalezena.

4. Obžalovaný je toho názoru, že v napadeném rozsudku nebyly provedenými důkazy prokázány skutečnosti, že by se obžalovaný dopustil jednání kvalifikovaného dle § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, jelikož nebyla naplněna objektivní ani subjektivní stránka uvedené skutkové podstaty, jak je popsáno výše. Tudíž absentuje jeden z obligatorních formálních znaků skutkové podstaty a vyvozovat trestní odpovědnost pro uvedený trestný čin u něho nelze. Obžalovaný byl uznán vinným napadeným rozsudkem taktéž pro zločin podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obžalovaný tedy namítá absenci naplnění zákonných znaků jak objektivní, tak subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podvodu ve svém jednání. V důsledku uvedeného je toho názoru, že vůči němu nelze vyvozovat trestní odpovědnost pro skutek kvalifikovaný jako výše popsáný trestný čin podvodu.

5. Jak zákonné ustanovení v trestním zákoníku, tak i judikatura Nejvyššího soudu ČR, deklaruje jako obligatorní znak skutkové podstaty trestného činu podvodu zavinění ve formě úmyslu. Jak plyne z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. června 2007 sp. zn. 5 Tdo 669/2007, „naplnění skutkové podstaty trestného činu (podvodu) předpokládá úmyslné směřování obviněného ke způsobení následku. Požaduje-li trestní zákon k naplnění skutkové podstaty úmyslné zavinění, postačí úmysl nepřímý, nestanoví-li zákon jinak“. On má za to, že pro vyvození úmyslného jednání jsou zcela krucióální dvě okolnosti. Jednak moment vzniku podvodného úmyslu obohatit se ve výši škody nikoli nepatrné uvedením v omyl jiné osoby, využitím jejího omylu nebo zamlčením podstatných skutečností. A taktéž celkový způsob jednání a postup obžalovaného, jelikož z

judikatury Nejvyššího soudu ČR, kupříkladu v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. července 2014 sp. zn. 6 Tdo 1041/2012, plyne, že, „okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, z okolností objektivní povahy, ze kterých lze podle zásad správného a logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.“ Prokázání momentu úmyslu jednat podvodně a obohatit se tak (uvedením někoho v omyl, využitím něčího omylu nebo zamlčením podstatných skutečností) ke škodě cizího majetku dle skutkové podstaty trestného činu podvodu je esenciálním aspektem při kvalifikování protiprávního jednání jako konkrétního trestného činu, jak deklarují i komentářová literatura (Šámal, P. Trestný čin podvodu. In. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. Zvláštní část (§§ 140 – 421) . 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2051 – 2062). Při jednání, které lze kvalifikovat dle § 209 odst. 1 tr. zákoníku platí, že, „Pachatel však musí o omylu jiného vědět již v době, kdy dochází k jeho obohacení“ dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, kupříkladu, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. července 2014 sp. zn. 6 Tdo 1041/2012.

6. Z provedeného dokazování před soudem prvního stupně nebyl prokázán jeho úmysl podvodným jednáním se obohatit. V České republice kvůli jazykové bariéře jednal v přítomnosti spoluobžalovaných [anonymizováno] a [anonymizováno]. Jeho podvodný úmysl tedy nebyl vůbec prokázán. Sám nespecifikoval svůj úmysl a motiv jednání. Nelze jej jednostranně dovozovat z tvrzených tlumočených úkonů. Při prověřování podvodného úmyslu obžalovaného obohatit sebe nebo jiného ke škodě cizího majetku je potřeba brát v úvahu, že jeho jednání a postup obviněného nenásvědčuje tomu, že by věděl o záměru se obohatit na úkor jiných osob i vzhledem k neznalosti českého jazyka, cizímu prostředí, absenci kontaktů v České republice a pracovního zázemí, o čemž svědčí i jeho nepřítomnost v České republice od roku 2014. Na základě předložených argumentů o absenci zavinění v zákonem vyžadované formě dle § 13 odst. 2 tr. zákoníku a dle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, má za to, že jde o nedostatek subjektivní stránky trestného činu podvodu. Dle jeho názoru nedošlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu, a to ani ve stadiu pokusu, neboť nebyla prokázána jeho subjektivní stránka. Takové jednání nemá být vůbec považováno za trestné z důvodu absence zákonného znaku skutkové podstaty.

7. Dále pak namítá i absenci naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákoníku. Především má za to, že nebyl naplněn zákonný znak vymezený v ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákoníku, tedy tvrzené jednání obžalovaného uvedením někoho v omyl. Ve výroku napadeného rozsudku zcela absentuje popis subjektů, které měly být uvedeny v omyl tvrzeným podvodným jednáním obžalovaného a dalších dvou spoluobžalovaných [anonymizováno] a [anonymizováno]. Ve výroku je uvedeno jenom povšechné konstatování, (...), kdy za tímto účelem vyrobí bez vědomí a souhlasu níže uvedených bankovních institucí padělky platebních karet, (...). V celém výroku o vině napadeného rozsudku pak jako poškozená vystupuje jenom Československá obchodní banka. Na závěr výroku o vině, na straně 11 napadeného rozsudku, jsou uvedeny jakési bankovní instituce, kterým měla být způsobena tvrzená škoda. Ovšem, uvedené bankovní instituce nejsou jednak přesně specifikovány dle svého sídla a IČO, a jednak vůbec nemají vztah k popsáním skutkovým okolnostem ve výroku o vině napadeného rozsudku, jelikož ve výroku o vině o nich není žádná zmínka, až na závěr. Obžalovaný je toho názoru, že soud prvního stupně porušil zásadu volného hodnocení důkazů dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, když vyvozoval podvodné jednání na jeho straně pouze na základě pozice jednatele ve společnosti Italimex Group, s. r.o. Soud prvního stupně se vůbec nezamýšlel nad skutečným jednáním obžalovaného, nad jeho skutečnou pozicí, nad faktem, že mluví jenom italsky a všechny jeho tvrzené pokyny byly vždy tlumočeny obžalovaným [příjmení] a následně obžalovaným [příjmení]. Byl to právě [anonymizováno], který měl a má zázemí v České republice a tedy i spoustu kontaktů na kupříkladu koupi obchodní společnosti. Byly to právě obžalovaný [příjmení] a [anonymizováno], kteří se znají od roku 2011, kdy spolupracovali a jejich vztah přerostl v přátelství.

8. V uvedeném směru tedy měl být předvolán k výslechu taktéž obžalovaný [příjmení], aby osvětlil vzájemné vztahy, a hlavně postavení obžalovaného, který mluví jenom italsky a od roku 2014 se na území České republiky nezdržuje. Právě obžalovaný [příjmení] tlumočil tvrzené pokyny a komunikoval veškeré záležitosti. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku opomněl bez věcně adekvátního odůvodnění návrh obhajoby na provedení konkrétního důkazu, a to na výslech právě tohoto obžalovaného. Dle sdělení obhájce [anonymizováno] by se mohl dostavit k soudu prvního stupně, ovšem v listopadu prodělal onemocnění Covid a nemohl vycestovat z Běloruska. Ovšem to neznamenalo, že by jej soud prvního stupně nemohl předvolat na odročené hlavní líčení v roce 2021. Na základě výše popsaného postupu soudu prvního stupně obžalovaný konstatuje, že se tento soud v rozsudku náležitě nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování, a tím je opomněl. Soud prvního stupně tak postupoval v rozporu s ústavně garantovaným právem obviněného na spravedlivý proces dle ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy a ustálenou soudní judikaturou, srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR pod sp. zn. III. ÚS 150/93, III. ÚS 61/94, III. ÚS 51/96, IV. ÚS 185/96, II. ÚS 213/2000, I. ÚS 549/2000, IV. ÚS 582/01, II. ÚS 182/02, I. ÚS 413/02, IV. ÚS 219/03 a své rozhodnutí zatížil vadou spočívající v tzv. opomenutí důkazů., Opomenuté důkazy, (...), proto prakticky vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost“, srov. nálezy Ústavního soudu ČR ve věcech sp. zn. III. ÚS 61/94.

9. V souvislosti s absencí naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu obžalovaný zdůrazňuje, že v napadeném usnesení rovněž nebylo prokázáno naplnění objektivní stránky trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu. Obžalovanému byl napadeným rozsudkem uložen dle ustanovení § 234 odst. 4 tr. zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku. Podle ustanovení § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen i trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let. Podle ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena a dále funkci prokuristy obchodní společnosti včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu pěti let. Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen též trest propadnutí věcí, které jsou specifikovány ve výroku o trestu napadeného rozsudku.

10. Z důvodu absence naplnění zákonných znaků skutkové podstaty zvláště závažného zločinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ustanovení § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle ustanovení § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 tr. zákoníku v jednání obžalovaného na základě výše popsané argumentace, považuje uložený druh úhrnného trestu odnětí svobody a jeho výměru ve spojení s dalšími uloženými tresty ve výroku o trestu napadeného rozsudku za zcela nepřiměřený a v rozporu se zněním ustanovení §§ 38 -39 tr. zákoníku. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku hodnotil kritéria upravená v ustanovení § 39 tr. zákoníku mechanicky a povšechně bez akcentace soudní individualizace trestu odnětí svobody u obžalovaného. V důsledku absence právní úpravy účelu trestu v ustanoveních trestního zákoníku, má být účel trestu vyjádřen prostřednictvím uloženého druhu trestu a jeho výměry. Ovšem, soud prvního stupně při ukládání trestu postupoval v rozporu s konstatováním Ústavního soudu ČR v nálezu ze dne 11. června 2014 sp. zn. I. ÚS 4503/12,, Při výměře trestu v konkrétním případě musí obecný soud zvážit – a to při vědomí principu ultima ratio – čtyři základní kritéria: 1. proporcionalitu trestu vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, a to i s ohledem na relativní závažnost daného trestného činu v rámci systematiky trestných činů ve zvláštní části trestního zákoníku; 2. individuální prognózu neboli možnost nápravy pachatele; 3. poměry pachatele, tedy pevnost jeho sociálních, kulturních a rodinných vazeb (...); a 4. prognózu rizika ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu. Pokud tato úvaha soudu není

řádně provedena a odůvodněna, dochází tím i k porušení čl. 39 Listiny, zakazujícího ukládání trestů jiným než zákonným způsobem“.

11. Soud prvního stupně tak při ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody vedle trestu vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let, trestu zákazu činnosti, jakož i trestu propadnutí věci, nedostatečně zohlednil výše popsané hmotněprávní podmínky popsané v nálezů Ústavního soudu, jako i polehčující okolnosti na straně obžalovaného. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku nedostatečně zohlednil polehčující a přitěžující okolnosti při ukládání trestu za skutek popsaný ve výroku o vině napadeného rozsudku. Kupříkladu, je v napadeném rozsudku neodůvodněně bagatelizován postoj obžalovaného k probíhajícímu trestnímu řízení a soud prvního stupně jej hodnotil k jeho tíži i jako jedno z hledisek výměry trestu, když uvedl, že obžalovaný, jakož i spoluobžalovaný [anonymizováno], (...) v přípravném řízení využili svého práva a odepřeli vypovídat, v řízení před soudem bylo prostřednictvím mezinárodní právní pomoci zjištěn postoj obžalovaného [příjmení] [příjmení], který opakovaně žádal o konání hlavního líčení v nepřítomnosti. Tímto dal soudu jednoznačně najevo, že nemíní využít svého práva a k věci se vyjádřit“. Uvedené hodnocení jako jednoho z kritérií ohledně stanovení druhu a výměry trestu pokládá obžalovaný za nezákonný a v rozporu s ústavně garantovaným právem obžalovaného na odepření výpovědi při výslechu v trestním řízení jako součásti práva na obhajobu v ustanovení čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Právě žádosti obžalovaného o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti, jelikož pobýval v cizině, poukazují na jeho zájem o trestní řízení a na jeho ekonomickém a rychlém průběhu bez průtahů v důsledku jeho pobytu v cizině. Jelikož se téměř od roku 2014 na území České republiky nezdržuje. Ovšem, nelze uvedenou aktivitu hodnotit v jeho neprospěch jako přitěžující okolnost. Taktéž soud prvního stupně nezohlednil ani vývojové stádium tvrzené trestné činnosti, která je mu kladena za vinu a rodinné zázemí, ve kterém má podporu a stabilitu.

12. Uložením nepřiměřeného trestu soud prvního stupně porušil zásady ukládání trestu – zásadu proporcionality dle ustanovení § 38 odst. 1 tr. zákoníku, zásadu subsidiarity přísnější trestní sankce dle ustanovení § 38 odst. 2 tr. zákoníku a zásadu soudní individualizace trestu vyjádřené prostřednictvím kritérií v § 39 tr. zákoníku. Již Ústavní soud ČR ve svém nálezů ze dne 7. srpna 2017 sp. zn. II. ÚS 2027/17, konstatoval, „Z nutnosti dodržovat princip proporcionality a požadavek subsidiarity přísnější trestní sankce při ukládání trestů lze dovodit, že jedním z účelů trestu přiměřeného povaze a závažnosti spáchaného trestného činu je spravedlivé potrestání viníka“. Obžalovanému tak bylo taktéž odňato právo na uložení individualizovaného a spravedlivého trestu vyměřeného s ohledem na konkrétní okolnosti případu a jeho jednání. Soud prvního stupně dále v napadeném rozsudku deklaruje, že při volbě výměry uloženého trestu zohlednil, dobu uplynulou od spáchaní trestné činnosti, (...)“. Uvedené je ovšem, konstatování zcela liché, jelikož se uvedené hledisko spočívající v délce řízení vůbec na volbě druhu a výměry trestu neprojevovalo. Došlo tak k neproporcionálnímu zásahu do osobní svobody obžalovaného v souvislosti s délkou řízení. Ústavní soud se ve své konstantní judikatuře, kupříkladu v nálezů ze dne 31. března 2005 sp. zn. I. ÚS 554/04, věnoval i případům, ve kterých byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, a vyslovil nutnost na straně obecných soudů zkoumat, „zda zásah do osobní svobody stěžovatele (čl. 8 odst. 2 Listiny), obecně ústavním pořádkem předvídaný, je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem či nikoliv“. Jak dále konstatoval Ústavní soud v nálezů ze dne 12. dubna 2007 sp. zn. I. ÚS 603/06 24, bod 25, „Pokud jde o účel trestu, je třeba v prvé řadě uvážit nezbytnost jeho užití (v dané výši, ale i vůbec) z hlediska individuální prevence, a to zejména s ohledem na život, který pachatel vedl od spáchaní stíhaného skutku do vynesení rozhodnutí. Též je třeba posoudit účinnost ukládaného trestu ve směru výchovného působení na ostatní členy společnosti (generální prevenci). Se zvětšujícím se časovým odstupem od spáchaní trestných činů totiž prvek individuální prevence i prvek generální prevence oslabují. To obzvláště, pokud by posuzované jednání stěžovatele bylo v jeho životě jistým excesem, který by se vymykal

jinak řádnému způsobu života, který vedl před spácháním trestné činnosti a též - k čemuž je třeba zejména přihlídnout - po jejím spáchání v průběhu trestního řízení“.

13. S ohledem na výše uvedený závěr Ústavního soudu je toho názoru, že soud prvního stupně při hodnocení druhu a výměry uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody a vedle něj uložených trestů vyhoštění a zákazu činnosti, jako i při možnosti snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby za využití ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku, nerespektoval ústavní požadavek proporcionality. Důvodem takové neproporcionality bylo nezohlednění délky trestního řízení, stejně jako účelu trestu, při ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl roku a trestu vyhoštění v délce pět let a trestu zákazu činnosti na dobu pěti let. Soud prvního stupně jenom obecně zohlednil, že tvrzený skutek, pro který byl obžalovaný stíhán, měl být spáchán v roce 2014. Ovšem svůj postup konkrétně neodůvodnil, tedy jaký účel trestu mají všechny uložené druhy trestu vedle sebe včetně jejich výměr, když od spáchání tvrzeného skutku uplynula doba sedmi let. A to se skončilo trestní řízení před soudem prvního stupně. Tedy po několikaletém vedení trestního řízení bude muset obžalovaný nastoupit do výkonu trestu na dobu pěti a půl roku. Obžalovaný je přitom osobou bezúhonnou. Tedy od doby tvrzeného spáchání skutku vede řádný život a pro společnost není nebezpečný, naopak z obecných společenských norem nikdy nevybočoval. Kromě toho, od roku 2014 se na území České republiky nezdržuje. Tedy, trest vyhoštění z území České republiky na dobu pět let, postrádá právě krucální účel trestu., stejně jako trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena a dále funkci prokuristy obchodní společnosti včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu 5 (pěti) let, pokud se na území České republiky nezdržuje více než sedm let. Taktéž průběh trestního řízení v řadu let působí obžalovanému hlubokou psychickou zátěží. Neustále žije v obavách z uložení a výkonu nepodmíněného trestu v České republice.

14. Má tedy zato, že v jeho případě lze zvážit taktéž využití institutu mimořádného snížení trestu odnětí svobody v souladu s § 58 odst. 6 tr. zákoníku a uložit mu případně trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby. Jelikož i trestem kratšího trvání lze dosáhnout jeho nápravy. Uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání pěti let pokládá vzhledem k individuálním okolnostem jeho případu, jeho osobnosti a vzhledem k celkové délce řízení za nepřiměřený zásah do práva na osobní svobodu v ustanovení čl. 8 odst. 1 Listiny. Soud prvního stupně nedostal své ústavní povinnosti poskytovat ochranu základním právům obviněného v ustanovení čl. 4 Ústavy, čímž porušil rovněž základní principy, na nichž je vystavěn materiální právní stát dle ustanovení čl. 1 odst. 1 Ústavy.

15. Výrokem o náhradě škody napadeného rozsudku soud prvního stupně postupem podle ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovaným [příjmení], [anonymizováno] i [příjmení] [příjmení] povinnost nahradit společně a nerozdílně poškozeným, kteří jsou uvedeni v příslušné části výroku napadeného rozsudku. Dle jeho názoru se uvedený výrok o náhradě škody napadeného rozsudku zakládá na vadách, které zakládají důvod pro jeho zrušení, a to konkrétně nesprávnou aplikací postavení subjektů adhezního řízení. Je totiž toho názoru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku postupoval nesprávně a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí obecných soudů a v rozporu s právní úpravou, když poškozeným přiznal postavení subjektů adhezního řízení v souladu s ustanoveními § 43 odst. 3 tr. řádu, §§ 228–229 tr. řádu a § 121 písm. a) tr. řádu. Obžalovaný má za to, že Československá obchodní banka, a.s., je s ohledem na dokument č.l. 3575 jediným možným poškozeným v tomto trestním řízení. Uvedené potvrdila dne 19. února 2015, kdy uvedla, že je jediným poškozeným subjektem a žádá ze zahraničních bank poškozenou není. Dle tohoto sdělení bylo uplatněno 82 reklamací v celkové hodnotě 868.234,74 Kč. K uvedenému poškozená dále sdělila, že celková škoda, která vznikla na základě uplatněných reklamací držitelů platebních karet jednotlivých zahraničních vydavatelských bank, které poškozená musela uznat jako oprávněné, představuje částku 863.711,17 Kč, přičemž od této

částky byla odečtena částka zadržených plateb ve výši 330.330,95 Kč a přímá škoda je tedy 533.380,22 Kč.

16. Dle názoru obžalovaného soud prvního stupně rovněž pochybil při určování existence a výše tvrzené škody, kdy se u zahraničních bank spokojil s komunikací českých orgánů činných v trestním řízení s těmito bankami. Má totiž za to, že na místě bylo použití mezinárodní právní pomoci a na to navazujícího soudního příkazu příslušného amerického soudu, jak sama sdělila banka Wells Fargo bank. Soud prvního stupně se v bodě 50 napadeného rozsudku s absencí užití mezinárodní právní pomoci a zajištění podkladů rozhodných pro připojení k trestnímu řízení a určení výše škody vypořádal sdělením, že, „je třeba mít na mysli, že poškozené vydavatelské banky se nacházejí v různých státech Spojených států amerických, kdy každý z 50ti nezávislých států má vlastní legislativu a jurisdikci“.

17. S ohledem na uvedené má za to, že soud prvního stupně postupoval nesprávně, pokud přiznal poškozeným postavení subjektů adhezního řízení, a obžalovaným uložil dle ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost k náhradě škody. Soud prvního stupně měl postupovat dle ustanovení § 206 odst. 4 tr. řádu a neumožnit poškozeným uplatnit nárok na náhradu škody v tomto trestním řízení.

18. Pokud tedy soud prvního stupně přiznal poškozeným taktéž postavení subjektu adhezního řízení v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí obecných soudů a právní úpravou a v napadeném rozsudku uložil výrokem o náhradě škody povinnost k náhradě této škody, porušil ústavně garantované právo obviněného na spravedlivý proces obsažené v ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

19. S ohledem na vše právě uvedené navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 tr. řádu zrušil a sám rozhodl dle ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu a obžalovaného sám obžaloby v plném rozsahu zprostil, případně, aby dle § 259 odst. 1 tr. řádu po zrušení napadeného rozsudku věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

20. Za obžalovaného [příjmení] [jméno], který je stíhán jako uprchlý, podal odvolání jak jeho tehdejší zvolený obhájce, tak následně toto doplnil i obhájce soudem ustanovený, který se svého úkolu ujal poté, co byla ze strany zvoleného obhájce obžalovaného vypovězena plná moc k jeho obhajobě. V podaném odvolání nejprve zazněly otázky vůči procesnímu postupu, kdy má za to, že ve věci nebyly splněny podmínky pro konání řízení proti uprchlému, kdy tedy podmínkou podání řízení proti uprchlému je okolnost, že se pachatel vyhýbá trestnímu řízení. Jak plyne ze samotného usnesení o konání řízení proti uprchlému, obžalovaný se během přípravného řízení dostavoval na oddělení policie, státního zastupitelství a soudu. Není tedy možné spatřovat v chování obžalovaného úmysl, že by se chtěl vyhýbat trestnímu stíhání. V této souvislosti odkazuje na přílehlavé rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1498/2008, ze kterého plyne závěr, že skutečnost, že se obžalovaný zdržuje v cizině, byť na neznámém místě samo o sobě neodůvodňuje závěr, že se vyhýbá trestnímu řízení a že lze konat řízení proti uprchlému. Má tedy za to, nebyly splněny podmínky pro konání řízení proti uprchlému, neboť nebyl dostatečným způsobem zjištěn a prokázán úmysl obžalovaného vyhýbat se trestnímu stíhání. Dále má pochybnost ohledně zákonného soudce v případě usnesení o konání řízení proti uprchlému ze dne 19. 8. 2020. Jak je zřejmé z tohoto odůvodnění, toto rozhodnutí bylo činěno až po podání obžaloby a bylo rozhodováno v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. [příjmení], přísedících JUDr. [příjmení] a Mgr. [příjmení], ačkoliv podle tehdy platného rozvrhu práce se jednalo o přísedící jiného senátu, a to 46 T, nikoliv senátu 40 T. Rozsudek napadený odvoláním, byl pak rozhodnut v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. [příjmení] a jiných přísedících Ing. [příjmení] a MUDr. [anonymizováno], CSc. Z platného rozvrhu práce plyne, že v případě, že žádný z přísedících daného soudního oddělení nemůže k projednání věci se dostavit, přibírají se přísedící z ostatních soudních oddělení, a to postupně v pořadí, tak jak se jednotlivé senáty mezi sebou zastupují a to postupně. Má tedy za to, že lze dospět k závěru, že pokud rozhodl přísedící ze senátu 46 T, tak došlo k přeskočení a narušení pravidla rozvrhu práce ve smyslu práva zákonného soudce

a tady ti dva přisedící nebyli přisedící příslušnými a jednalo se tedy o porušení práva zákonného soudce ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Dále připomíná, rozhodnutí Ústavního soudu, kde se uvádí, že není přípustné, aby si po podání obžaloby rozhodovalo v odlišném senátu.

21. Ohledně věcné stránky napadeného rozsudku má za to, že prvoinstanční soud dospěl k nesprávnému skutkovému závěru o jeho vině, neboť v rámci jak přípravného řízení i během hlavního líčení a veřejného zasedání byla provedena řada důkazů, kdy ani jeden z nich nesvědčí o jakémkoliv (ať už přímém nebo nepřímém) úmyslu páchat trestný čin, za které byl obžalovaný odsouzen. Spolupachatelství, tak jak ho stanoví trestní zákoník v § 23, jako společné jednání dvou nebo více osob, musí naplňovat znaky jednání popsaného v příslušné skutkové podstatě téhož trestného činu, k čemuž v případě obžalovaného [příjmení] nedošlo, navíc k tomu z hlediska subjektivní stránky spolupachatelství ve formě pomoci předpokládá, že pomocník ví o úmyslu pachatele trestného činu a sám úmyslně jedná (ve formě usnadnění nebo umožnění jednání pachatele) tak, aby byl uskutečněn jemu známý úmysl pachatele. Toto v řízení před nalézacím soudem prokázáno nebylo. Pomoc k trestnému činu je vždy podmíněna úmyslem směřujícím k takové účasti na konkrétním úmyslném trestném činu, a proto musí být čin pomocníka charakterizován konkrétními skutkovými okolnostmi, nikoliv jen znaky skutkové podstaty, kde se dá v projednávané věci předpokládat, že údajný pachatel využíval služeb nejenom tlumočnicka - obžalovaného [příjmení], ale zároveň i peněžních ústavů, kteří se svým způsobem rovněž podílely na činnosti obžalovaného [příjmení]. Jak je obecně známo, jedním ze znaků, který charakterizuje skutkovou podstatu trestného činu podvodu a odlišuje jej od ostatních majetkových trestných činů, je úmysl pachatele. Pachatel musí mít podvodný úmysl uvést někoho v omyl, využít něčího omylu nebo zamlčet mu podstatné skutečnosti a způsobit tak na cizím majetku škodu a tím sebe nebo někoho jiného obohatit. Nic takového v řízení před nalézacím soudem prokázáno nebylo a úloha obžalovaného [příjmení] byla zcela marginální - tlumočnicka a osoba, která propojila obžalované [příjmení] a [anonymizováno] a asistovala s tlumočením. Jedním ze znaků, který charakterizuje skutkovou podstatu trestného činu podvodu a odlišuje jej od ostatních majetkových trestných činů, je úmysl pachatele. Zásada odpovědnosti tak, jak ji stanoví trestní zákoník, se zakládá na tom, že k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění (vyjma trestných činů, spáchaných z nedbalosti) a dále je vyjádřena v příslušných ustanoveních trestního zákoníku. Tedy znakem trestní odpovědnosti pachatele je jeho zavinění, a to úmyslné nebo nedbalostní. Význam této zásady spočívá, jak výše uvedeno, v tom, že k naplnění trestní odpovědnosti za následek nestačí ho jen způsobit, ale je nutno ho také zavinit. Bez zavinění není trestný čin, a tedy ani trest - což je obecně známo ještě z doby římského práva - nullum crimen, nulla poena sine culpa. V tomto případě je nutné odkázat i na uvedené obhájcem v závěrečné řeči a to, že zapojení a role obžalovaného [příjmení] v trestné činnosti, se nachází v rovině fabulace a domněnek a tyto skutečnosti nemohou být postačující pro vydání odsuzujícího rozsudku. Nikdo nepopírá, že obžalovaný [příjmení] vkládal na svůj účet nějaké částky za zprostředkovatelskou činnost. Situace, kdy obžalovaný [příjmení] se nezapojoval do úkonů obžalovaného [příjmení], nelze vykládat k jeho tíži, respektive, že si tak počínal záměrně, aby nezanechal nějaké stopy. V tomto případě by, „čistě hypoteticky“ v úvahu připadala i odpovědnost ostatních osob, které figurovaly v této věci v postavení svědka (prodej firem), neboť rovněž svým způsobem přispěly k údajné trestné činnosti, a to počínaje prodejcem tiskáren (obstarání nástroje pro páchání údajné trestné činnosti, a to za úplatu) a končí peněžními ústavu (poskytnutí možnosti pro páchání trestné činnosti). Žádný hmotný důkaz - tiskárny, karty, peněžní prostředky atd., jinými slovy cokoli, co by mohlo sloužit k páchání trestné činnosti, u obžalovaného zajištěno nebylo.

22. Trestní zákoník v odst. 1 § 24 stanoví, že účastníkem na dokonáném trestném činu nebo jeho pokusu je, kdo úmyslně spáchání trestného činu zosnoval nebo řídil (organizátor), vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin (návodce), nebo umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu

(pomocník). Pokud se jedná o obžalovaného [příjmení] úloha, kterého byla pouze tlumočnická, resp. zprostředkovatelská a dokonce i státní zastupitelství v obžalobě uvádí, že, „na základě pokynu [anonymizována dvě slova], který tlumočil požadavek DiSabatiniho.“ kdy není patrné zda-li se jedná o pokyn [anonymizováno], nebo požadavek obžalovaného [příjmení] který tlumočil [anonymizováno], tak v jeho případě jednoznačně nebylo prokázáno naplnění subjektivní stránky trestného činu a to tak, jak již bylo uvedeno shora.

23. I Ústavní soud ČR ve své judikatuře konstantně zastává názor, že závěry o zavinění nesmějí nabýt povahy jakýchsi presumpcí. Použité nepřímé důkazy, mají-li posloužit k jednoznačnému závěru o vině, musí tvořit systém, jehož jednotlivé články musejí být v souladu jak mezi sebou, tak i s dokazovanou skutečností, tj. v daném případě s existencí eventuálního úmyslu. Z principu presumpce neviny kromě pravidla, podle něhož musí být obžalovanému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného i zrovna v projednávané věci usuzovat, že obžalovaný [příjmení] byl pasivní ne protože jeho úloha byla marginální, ale byl pasivní jenom, aby nikde nefiguroval je nepřipustné a neodpovídá základní zásadě trestního práva - in dubio pro reo.

24. Na základě shora uvedeného navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

25. Jak shora uvedeno, i poslední z obžalovaných, [anonymizována dvě slova], podal proti napadenému rozsudku, a to do všech jeho výroků odvolání, které prostřednictvím svého obhájce odůvodnil. Namítá zejména, že u nalézacího soudu byl malý problém, neboť JUDr. [příjmení] namítal některé skutečnosti, které se týkají toho, že on byl na plnou moc zvolený obhájcem, což by obhájce přirovnal k obžalovanému [příjmení] jako svědkovi, který i přesto, že žádal paní předsedkyni senátu soudu prvního stupně již v prvopočátku, tak byl předvolán jako obžalovaný ne jako svědek. Nicméně odkazovat se nebo dopředu predikovat, že obžalovaný nebude vypovídat, to přece nikdo neví. On mohl učinit prohlášení. Pro něj byl tento obžalovaný velmi důležitý, protože jaksi díky této osobě sedí na lavici obžalovaných a byl to klíčový důkaz. I přesto dal souhlas s konáním v nepřítomnosti, nicméně vím, že v té době JUDr. [příjmení] s panem [příjmení] komunikoval. Dále uvádí, že má mnoho námitek k řízení před nalézacím soudem, ale má i mnoho námitek k řízení, které tomu předcházelo a to je řízení na policii samotné. Namítal a stále namítá hlavně způsob, jakým paní komisařka [příjmení], která byla zpracovatelem celé kauzy, komunikovala s poškozenými. Samotní poškození jí upozornili na jednu skutečnost. Ona totiž postupovala trochu v rozporu s tím, jakým způsobem si může opatřovat důkazy a komunikovat, komunikovala prostými dopisy. Přitom byla upozorněna a zde se odkazuje na odpověď, která je i založena ve spisovém materiálu, kdy odpověděl [jméno] [příjmení], investigator Americké ambasády v Praze, (založeno na čl. 2607) a konstatoval jednoznačně, že znění zákona ve Spojených státech je takové, že policejní orgán v České republice musí vzít na vědomí, že oficiální cestou, jak získat data od amerických bank je následující. Je nutné zaslat žádost o mezinárodní právní pomoc. U těch mailů není jasné, co to je za osoby, se kterými komisařka komunikovala, jakou mají funkci. Obžalovaný se domnívá, že tímto postupem byl více méně zmařen účel trestního řízení, protože závěry, kterou jsou v napadeném rozsudku, jsou v příkrém rozporu s tím, co bylo zjištěno. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaká je trestní sazba a přesto státní zastupitelství, i přesto, že nalézací soud uložil trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby, s tím souhlasilo. Nalézací soud v předchozím rozhodnutí, kterým vrátil věc zpět státnímu zástupci k došetření, jednoznačně upozorňuje na vady, které obžaloba měla, předně, že není úplně zřejmé, kdo je ta osoba, která se měla dopustit uvedených skutků, jakým způsobem, kdo jsou poškození atd. Když se podívá do spisového materiálu, tak tam není jediný důkaz o tom, že by na území České republiky či Evropské unie k něčemu takovému došlo. To, co po zmíněném došetření zůstalo v řízení, tak ti svědci, kteří tam jsou, tak nikdo nic takového nepotvrdili. Vlastně tam zůstalo takové torzo, kdy se

nalézací soud, aby se toho zbavil, spokojil s tím konstatováním, že zkrátka byla zakoupena tiskárna, na které k tomu mohlo dojít, ale nic takové nebylo prokázáno. Naopak se prokázalo, že zhruba po 10-14 dnech obžalovaný [příjmení] volal do ČR, že tiskárna je nefunkční a poprosil obžalovaného, zda by nekontaktoval firmu, která prodávala tuto tiskárnu, co může být za problém. Nikdy se neprokázalo, že by na této tiskárně vznikl ne, že padělek, ale že by vznikla zaměstnanecká kartička. Žádný ze svědků nepotvrdil, že by ta tiskárna byla vůbec schopna vytvořit padělek karty. Naopak, znalec [příjmení] to upřesňoval a vysvětloval, že vytvořit kartičku není problém. Tím problémem jsou data. Nikde ve spisovém materiálu se nenašlo a znalec [příjmení] díky tomu, že obžalovaný odemkl všechna zařízení, tzn., že bylo možno nahlédnout do elektronických zařízení a počítačů, tak se nenašla žádná stopa po kreditních kartách. Našly se tam účtenky, které nebyly dodělané a nebyly nikdy nepoužity. Obžalovaný to velmi podrobně vysvětlil. V této souvislosti byl zmiňován i účetní, kterému na tom nepřipadalo nic divného. Svědci, kteří byli vyslechnuti, např. z ČSOB, tak byli tázáni, zda přišli do styku s tím, jakým způsobem se může vyrábět platební karta, tak nakonec přiznali, že nevědí. Totiž výroba kreditních karet a všechny okolnosti, které se týkají výroby kreditních karet, jsou vysoce utajované skutečnosti a žádný znalec není schopen objektivně uvést, jakým způsobem to funguje, neboť banky to nikomu neříkají. Nelze to ani zkoumat. Nicméně, co vědí stoprocentně, že nic takového se zde nenašlo. Obžalovaný zde vidí diametrální rozpor mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Domnívá se, že orgány činné v trestním řízení celou kauzu vzaly ze špatné strany. Skutková zjištění, která jsou zde použita, rozhodně neodpovídají právní kvalifikaci, která byla soudem prvního stupně přijata. To znamená, že žádné důkazy ve vztahu k obžalovanému nebyly nalezeny. Karty ve firmě slouží jako identifikační karty zaměstnance. Obžalovaný samozřejmě neví, jak banka karty zabezpečuje. Tiskárna byla zakoupena legálně v internetovém obchodě. Poskytl součinnost a neviděl v tom nic špatného, neměl žádné informace, neměl přístup do firmy obžalovaného [příjmení], ani nemohl vědět, co ta firma dělá. To, že nalézací soud uvádí, že obžalovaný má ekonomické vzdělání a že měl vědět, tak ta firma nedělala v tu chvíli nic špatného. Naopak, zmiňovali pana [příjmení], který se živí nákupem a prodejem pohledávek a snad pan [příjmení] ho doprovázel kvůli tlumočení, neboť obžalovaný [příjmení] uměl pouze italsky a obžalovaný [příjmení] rusky. Čili, on jim vše musel tlumočit, oni nerozuměli ani údajům, které byly například na bankomatech. Proto jim poskytoval součinnost, tehdy podnikal, měl finanční prostředky a neměl žádný problém s finančními prostředky. I zde má připomínku, že zmíněná tiskárna nebyla funkční po převzetí a nyní je potřeba uvést jednu okolnost. Transakce, o kterých se v minulosti zmiňovali, tak k nim v 95% došlo před nákupem tiskárny. Proto je irelevantní vůbec zmiňovat předmětnou tiskárnu, neboť oni tu tiskárnu nevlastnili, takže těžko na ní mohli padělat karty a nic takového se ani neprokázalo. Prokázalo se, že přišly nějaké prostředky z ciziny obžalovanému [příjmení] na jeho účet, respektive na účet jeho firmy. Ale tento obžalovaný neměl žádné informace, co to bylo za prostředky, ani nevěděl, že mu takové prostředky přišly, to zjistil až ze spisu a tyto prostředky byly předmětem toho, co je ve spise. Takže je otázkou, co to bylo za prostředky. Ty prostředky pocházely pravděpodobně z trestné činnosti, ale tímto směrem se příliš policie nevydala, protože kdyby se vydala a zjišťovala to prostřednictvím právní pomoci, tak by možná zjistila více. Jestli se tím vůbec orgány činné v trestním řízení ve Spojených státech zabývaly. Bohužel musí konstatovat, že v obdobných případech, když zjistí, že došlo ke zneužití karty, tak tuto zablokují, zaplatí to a dál ani nepátrají. Dokonce ani, jak podávají ta oznámení, neboť banky ve Spojených státech mají těch oznámeních mnoho, čili se nepokoušejí pátrat, kdo to byl, protože to ani nezjistí. Stačí, aby na základě screeningu někdo získal informace o platební kartě, tyto informace se stáhnou, ale ta osoba, která je získala, už je nezneužívá, ta je pošle na nějaký darkweb a tam je někdo koupí a dále použije. Ale toto všechno o čem hovoří, to nikdo v ČR nezjišťoval. Paní komisařka si prostě dopisovala a tímto způsobem se těžko získá informace ze Spojených států. Pokud jde o škodu, i tato je špatně spočítaná. Neměl by to říkat, škoda podle soudu prvního stupně je 404 270,66 Kč, a to je špatně spočtené. Skutečná škoda je mnohem vyšší. Částka, která je škodou, je totiž 542 991 Kč. Ze své vlastní aktivity toto zjistil.

26. Dále uvádí, že ČSOB, a.s. přiznala, že je poškozená. Americké banky se fakticky nepřipojily, a to jimi učiněné připojení nelze považovat za připojení v souladu s trestním řádem. Pokud jde o pokrytí škody ČSOB, a.s., tak tato banka v minulosti žádala, aby mohla být způsobená škoda započtena. To proto, že na účtech je do dnešního dne částka 868 130,69 Kč a 935 EUR, což je 19 138,54 Kč, což je k náhradě škody zcela postačující. Čili, bylo to možno řešit zápočtem, soudem prvního stupně to však bylo zamítnuto a nyní se dostáváme do situace, že společnost I má prostředky, které pocházejí z prostředků, které přišly pravděpodobně ze zahraničí a náhrada škody, která je zde špatně spočítána, tak je mnohem nižší, než částka, která je na účtech. Samozřejmě, potom jsou zde ty americké banky, kde policie nevyužila možnosti mezinárodní spolupráce s americkými bankami, což je dle jeho názoru procesní vada, protože pokud by toto bylo využito, tak by řízení netrvalo tak dlouho a policie, potažmo státní zastupitelství by se dozvědělo informace, které by byly mnohem lépe využitelné. Toto vše zpracovává proto, že se cítí nevinný a od prvopočátku poskytl maximální součinnost, což je ze spisu zřejmé. Nechtěl se smířit s tím, že by ta trestná činnost nebyla odhalena a on by byl v souvislosti s touto transakcí odsouzen. K svým rodinným poměrům uvádí, že jeho matka je podnikatelka a jeho nevlastní otec je soudcem Vrchního soudu ve Lvově a ten ho sám nabádal, aby spolupracoval a snažil se věc objasnit, protože to bral tak, že to je v jeho prospěch. Pokud jde o věcné důkazy, tak zde absentuje padělání a znalci, kteří by něco takového konstatovali. Absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že došlo k nějakému padělání. To všechno vědí z doslechu, ale neviděli jedinou padělanou platební kartu, pokud vůbec byly padělány a jak došlo k těm transakcím. Konstatuje, že část té pravdy, kterou stále opakuje, je obsažena v dříve zmíněném usnesení městského soudu. Je si vědom toho, že soud prvního stupně poté zúžil vytýkanou trestnou činnost, která tam byla původně popsána. Znovu opakuje, že z trestné činnosti zůstalo torzo, ale bohužel z toho torza zůstalo to nejdůležitější, a to prostředky. Prostředky prokazatelně přišly na účet společnosti I. Tím se nikdo nezabýval, touto cestou nešla ani policie, ani nalézací soud. Jeho obhájce v závěrečné řeči zmiňoval návod, jak on by postupoval, protože právní kvalifikaci, která teoreticky byla použitelná, viděl, ale pravděpodobně to neříkal dostatečně razantně. Co mohl obžalovaný opatřit? Tiskárnu, která nefungovala? Transakce se odehrály daleko předtím. Jeho obhájce upozorňoval na skutečnost, že transakce s platebními kartami se odehrály v místech, kde nikdo z obžalovaných nebyl a ani nemohl být. Nebyla prokázána souvislost. Jakou to mělo souvislost s Českou republikou? Jakou to mělo souvislost se spácháním trestné činnosti těchto obžalovaných? I když není obhájcem obžalovaného [příjmení], de facto je s ním v kolizi, protože vyžadoval jeho výslech, byl by hrozně rád vyslechl obžalovaného [příjmení], ale to zkrátka provedeno nebylo. Nedomnívá se, že by obžalovaný [příjmení] sám něco padělal. Pokud s někým spolupracoval někde jinde na zeměkouli a poskytoval mu nějakou pomoc, tak tuto policie nezjistila. Čili ten trestný čin, který se měl odehrát, víceméně se neodehrál, aspoň ne v případě těchto obžalovaných. Odehrál se možná jiný trestný čin, ale přece nebude dávat návod orgánům činným v trestním řízení, jak postupovat. Státní zástupce doktor [příjmení] slyšel jeho názor, jak by jeho obhájce postupoval, kdyby byl na druhé straně a má za to, že by to bylo logické. Pokud jde o judikaturu, ta říká přesně, co uvedl jeho obhájce. Pokud se podívá na závěry, tak ty skutkové jsou ve velkém rozporu s právními. Ve spise nejsou důkazy, které by nasvědčovaly, že by se někdo pouštěl do toho padělání. Domnívá se, že to nebylo prokázáno. Je mu jasné, že úkolem Vrchního soudu v Praze, jako soudu odvolacího, skutečně není přezkoumávat všechny důkazy, není jeho povinností provádět další dokazování v nějakém větším rozsahu. Domnívá se, že těch pochybností je tolik, že učinit právní závěr o jeho vině v tomto případě téměř nelze. Všechny věci, skutkové okolnosti, jakým způsobem byl kontaktován, že to bylo prostřednictvím [anonymizováno], kterého znal z minulosti, který se profiloval jako osoba znalá práva, že měl zázemí v Itálii, že měl firmu, která fungovala a připadalo mu to jako zajímavá příležitost získat nějaký kontakt v Itálii. Obžalovaný [příjmení] je poměrně štedrý člověk, chodili na obědy a na večere a on mluvil o tom, že tady chce skutečně reálně podnikat. Přišel a nakupoval věci pro firmu I, říkal něco o obchodu s vínem, nicméně pro prvopočátek bylo potřeba vyřídit nějaké okolnosti. Takže se domníval, že je jako každý jiný podnikatel. Nic nenásvědčovalo tomu, že by se rozhodl

páchat trestnou činnost, protože on o žádné v té chvíli nevěděl a skutečně se domnívá, že kromě těch prostředků, které přišly na účet společnosti I, tak tam se nic jiného neodehrálo. Karty, které byly v České republice použity, byly karty vydané ČSOB, a.s., které se reálně používaly, tzn., že to byly karty vydané právě ČSOB, a.s., které společnost I získala. Pokud jde o ten terminál, tak nikdo nikdy nenapsal, ani nikdo neřekl, že by tento terminál byl vázán na jedno konkrétní místo. Obžalovaný [příjmení] si tento terminál odvezl, ale zase není zřejmé, jakým způsobem byl použit. Možná to mělo sloužit k páčání trestné činnosti, ale to přece nemohl obžalovaný vědět. Jak by to měl vědět? [příjmení] se ničeho nedopustil. Situace není úplně jednoduchá a domnívá se, že nalézací soud nerespektoval sám své závěry, které jsou obsaženy v usnesení o vrácení věci k došetření. Kdyby se těchto držel, tak by to nikdy takhle nemohl rozsoudit. Nicméně čas běžel a takovéto věci, které nejsou úplně v pořádku, tak něco se s nimi dělat musí. Zastavit trestní stíhání není příliš oblíbené, protože zkrátka ty prostředky, které přišly na účet, nebyly v pořádku, takže soud prvního stupně se s tím chtěl nějakým způsobem vypořádat. Dle jeho názoru měl prostředky, možnosti právní, kterými to mohl napravit. To hlavní co vytýká je, že nalézací soud nepředvolal a nevyslechl obžalovaného [příjmení]. V jiných případech to tak bývá, že prostě obžalovaný se musí dostavit, ať si klidně řekne, že nebude vypovídat, ale měl být přítomen hlavnímu líčení a měl říct, že nebude vypovídat. Obžalovaný na tom trval. Chtěl i znalecký posudek, aby byl obstarán, že se zkrátka nemohlo vyrábět a též, aby mu nalézací soud objasnil, jaké padělané karty byly použity. V ničem mu nebylo vyhověno, důkazy nebyly zajištěny, takže se domnívá, že jsou tu dvě možnosti. Jednou možností je po zrušení napadeného rozsudku věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí a tou druhou je po zrušení napadeného rozsudku rozhodnout tak, že se obžalovaný obžaloby zprošťuje.

27. Odvolací soud přezkoumal na základě podaných odvolání a v jejich rozsahu napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a učinil těchto závěrů.

28. Pokud jde o řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, neshledal v tomto žádných vad, natož takových, které by měly být důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně či do řízení přípravného. Bylo totiž zjištěno, že orgány činné v přípravném řízení trestním postupovaly v souladu s trestním řádem, zejména dbaly toho, aby bylo všem třem obžalovaným umožněno uplatnění jejich obhajovacích práv v plném rozsahu. Jde-li o usnesení o zahájení trestního stíhání, toto jim bylo, stejně jako jejich obhájcem, řádně doručeno, když u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] [příjmení] se tak stalo cestou právní pomoci, jak patrně z č.l. 811-857. Současně byla obžalovaným dána možnost, aby se k trestné činnosti jim kladené za vinu vyjádřili, což v řízení přípravném učinil jen obžalovaný [příjmení]. Pokud jde o odvolací námitky, které se týkají přípravného řízení, byla uplatněna ta, že při postupu policejního orgánu, jímž oslovil banky ve Spojených státech amerických, byl zvolen nesprávný postup, neshledat tuto odvolací soud důvodnou. Obžalovaný [příjmení] totiž namítl, že se tak mělo stát výhradně cestou právní pomoci, nikoli přímo jim zasláným dotazem a tuto svou námitku opírá o přípis, respektive mail [jméno] [příjmení] ze dne [datum] (viz č.l. 2607). S tímto se jak již uvedeno, odvolací soud neztotožnil. Daný přípis se týká pouze jednoho subjektu, a to Wescom Central Credit Union v Pasadeně. Ze sdělení na č.l. 2607 se podává, že Financial Crimes section [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] prostřednictvím [jméno] [příjmení] sdělil, že údaje, které byly požadovány, lze sdělit toliko na základě mezinárodní právní pomoci. Zde se odvolací soud plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v USA je více právních systémů, které se mohou odlišovat stát od státu a tudíž lze mít za to, že i poskytnutí informací bude realizováno za mírně odlišných podmínek. Jisté však je, že nelze význam tohoto sdělení paušálně vztáhnout na všechny finanční instituce, které v této trestní věci vystupují jako poškozené. Pro tento závěr svědčí i to, že ostatní na žádost podanou v souladu s § 8 odst.1 tr. řádu reagovaly a poskytly požadované. Jistě by informace takového charakteru neposkytly, pokud by jim v tom bránilo některé ustanovení zákona. Lze tedy mít za to, že získané informace byly od nich poskytnuty řádně a odvolací soud je toho názoru, že

je lze v tomto řízení bez dalšího využít jako důkazy. Ostatně, vyžádání důležitých informací je smyslem existence ustanovení § 8 tr. řádu.

29. Po podání obžaloby k Městskému soudu v Praze rovněž nebylo v postupu jmenovaného soudu prvního stupně shledáno žádných pochybení. Tento soud činil nezbytné kroky k zajištění osobní účasti všech tří obžalovaných u hlavního líčení, což se mu však v případě obžalovaného [příjmení] nepodařilo. Využil proto cestu právní pomoci a z této zjistil, že předvolání k hlavnímu líčení tomuto obžalovanému nebylo možno doručit, protože se v místě svého bydliště v Pescaře nezdržuje a jeho aktuální pobyt není znám. Následná právní pomoc do Běloruské republiky vyzněla též naprázdno, neboť nebyly dožádanými orgány získány vůbec žádné informace o osobě obžalovaného, natož místu jeho pobytu a též bylo z odpovědi na citovanou právní pomoc zjištěno, že tento ani nefiguruje v příslušných evidencích. Za takového stavu, kdy bylo navíc ověřeno i to, že se na území České republiky nezdržuje, bylo usnesením nalézacího soudu ze dne 19.8.2020 č.j. 40 T 5/2017-4361 rozhodnuto podle § 305 tr. řádu o tom, že bude stíhán jako uprchlý. Zde odvolací soud připomíná, že podmínky pro takový postup splněny byly a na základě těchto pak i on sám rozhodl o tom, že trestní stíhání obžalovaného [příjmení] bude vedeno jako proti uprchlému i v řízení odvolacím, neboť se situace nikterak nezměnila. Ve vztahu k nyní citovanému usnesení byla uplatněna ze strany obhájce tohoto obžalovaného námitka, že složení senátu, který v neveřejném zasedání uvedeným způsobem rozhodl, je zcela jiné (liší se osoby přísedících), než složení senátu, který věc následně projednával v hlavním líčení. Tato námitka však nemůže obstát. [obec] totožnosti a neměnnosti senátu (s výjimkami uvedenými v § 219 odst. 3 tr. řádu) je vázána jen k meritornímu rozhodování ve věci samé, tj. na hlavní líčení, jedná-li se o soud prvního stupně. Učinit rozhodnutí procesní povahy, případně i rozhodnutí o vazbě obžalovaného, může učinit senát v jiném složení, zvláště je-li takové rozhodnutí činěno ještě předtím, než hlavní líčení ve věci vůbec započalo. Odvolací soud zde akceptuje aktuální a již letitou judikaturu vyznívající přesně tak, jak je nyní uvedeno, kdy lze pro demonstraci správnosti těch závěrů odkázat na publikované rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 11. 1997 sp. zn. 3 To 960/97. Za tohoto stavu tedy nelze odlišné složení senátu v uvedených případech považovat za procesní vadu a nejedná se ani o porušení zásady zákonného soudce, která, jak již bylo výslovně uvedeno, je vázána toliko k meritornímu rozhodování ve věci.

30. Další námitka směřuje k tomu, že nebyly dány vůbec důvody pro to, aby bylo řízení proti uprchlému v případě obžalovaného [příjmení] konáno. Odvolací soud zjistil, že osoba [anonymizována dvě slova] byla řádně identifikována, nebyly k této zjištěny žádné poznatky v tom směru, že by byla narušena její způsobilost účastnit se trestního řízení a chápat jeho smysl, včetně toho, že by byly sníženy možnosti účinné obhajoby. Jak patrně z jeho odpovědi cestou mezinárodní právní pomoci (viz její překlad zejména na č.l. 829), tento obžalovaný v uvedené době pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná – jazykový poradce a v uvedenou dobu, tj. 4. 12. 2015 sám uvedl, že je proti němu vedeno trestní stíhání za zpronevěru u soudu v Pescaře. To by jistě nebylo konáno za stavu, kdyby bylo zjištěno cokoli v tom smyslu, že by tento obžalovaný měl jakkoli sníženou možnost chápat smysl trestního řízení a jeho důsledky. Usnesení o zahájení trestního stíhání mu bylo společně s překladem doručeno – viz č.l. 829 a při tomto úkonu byl rovněž poučen o tom, že je mimo jiné povinen oznámit jakoukoli změnu své adresy. Obžalovaný toto vzal na vědomí, převzal usnesení o zahájení trestního stíhání, využil svého práva ve věci nevypovídat. Z toho lze učinit závěr, že trestní řízení bylo vůči jeho osobě řádně zahájeno, prokazatelně o této skutečnosti věděl, znal podstatu činu, který mu je kladen za vinu a byl poučen o nutnosti oznámit změnu místa svého pobytu. Pokud obžalovaný za takové situace uvedenému nedostál, zmizel z místa, kde se předtím zdržoval, aniž by o tomto jakož i o novém místě pobytu podal zprávu a stal se tak pro soud prvního stupně zcela nedostupným a jak shora uvedeno, vypátrání jeho pobytu cestou mezinárodní právní pomoci do Italské republiky a Běloruské republiky nepřineslo žádných výsledků, příkaz k zatčení dosud nebyl realizován, lze uzavřít, že podmínky uvedené v § 302 tr. řádu jsou v jeho případě splněny. Nelze totiž učinit jiný závěr než ten, že se před trestním stíháním

skrývá na neznámém místě, jak správně učinil soud prvního stupně. Ostatně, právům obžalovaného tento postup neodporuje, a to zejména za situace, kdy obžalovaný může, až pomínou důvody pro jeho stíhání jako uprchlého, ve smyslu § 306a odst.2 tr. řádu požádat v tam stanovené lhůtě, aby bylo hlavní líčení provedeno znovu. Zbývá dodat, že ani poté, co bylo vyhlášeno usnesení, zmíněné shora, na jehož základě bylo trestní řízení vedeno proti obžalovanému jako uprchlému, soud prvního stupně nerezignoval a průběžně se k jeho osobě snažil získat poznatky, které by mu umožnily s obžalovaným komunikovat a zjistit místo jeho pobytu. Vyhověl i v tomto ohledu aktuální judikatuře (viz např. R 33/2000 a další).

31. Odvolací soud se následně zabýval otázkou, zda bylo dokazování ve věci provedeno v dostatečném rozsahu pro rozhodnutí a též otázkou, zda byly jednotlivé důkazy provedeny v souladu s trestním řádem a zda nelze pochybení shledat v průběhu jejich zhodnocení soudem prvního stupně. V tomto směru odvolací soud shledal, že nalézací soud provedl ve věci dokazování v dostatečném rozsahu pro to, aby získal dostatečný podklad pro své rozhodnutí. Zadělost bylo učiněno i právům obžalovaných, kteří (samozřejmě s výjimkou obžalovaného [příjmení], který je stíhán jako uprchlý), byli o jednotlivých hlavních líčeních vyrozuměni, dále se mohli k věci vyjádřit, být přítomni výsledku ve věci slyšených svědků i znalců a měli právo se vyjádřit i k důkazům povahy listinné, které byly ve věci prováděny. Tohoto práva však využil toliko obžalovaný [příjmení]. Pokud jde o důkazní návrhy obžalovaných, které obsahovaly mimo jiné návrhy na výslech obžalovaného [příjmení] a DiSabatina, jakož i na zpracování odborného vyjádření zaměřeného na výrobu, zabezpečení a fungování platebních prostředků (platebních karet), těmto nebylo ze strany nalézacího soudu popřáno sluchu. Důvody, pro které nebylo přistoupeno k doplnění dokazování, pak soud prvního stupně uvedl ihned poté, co tyto zamítl a následně se této otázce vrátil i v odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně v bodě 23. S tam publikovanými závěry se i odvolací soud plně ztotožnil a ani on neshledal návrhy na doplnění dokazování důvodnými. Ostatně návrh na doplnění dokazování o výslech obžalovaného [příjmení] zazněl i v řízení před odvolacím soudem a ani tento tomuto návrhu nevyhověl. Obžalovaný [příjmení] se mohl ke svému obvinění a vůbec k celé věci vyjádřit cestou dožádání v rámci právní pomoci, avšak možnosti nevyužil. Ke každému hlavnímu líčení, které bylo ve věci konáno, byl řádně předvoláván, též cestou právní pomoci, avšak nikdy se k soudu prvního stupně nedostavil, nikdy se k projednávání věci nevyjádřil a vždy reagoval jen žádostí, aby hlavní líčení bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Je tak zcela zjevné, že obžalovaný nemíní učinit ve věci výpověď, ani se žádným způsobem nechce k jednotlivým důkazům vyjádřit a ani odvolací soud jej nemůže nutit, aby toto své stanovisko změnil.

32. Bylo dále zjištěno, že ve věci byly provedeny pouze takové důkazy, které byly získány v souladu s trestním řádem a způsob jejich provedení též odpovídá příslušným, ustanovením citovaného předpisu. Pochybení odvolací soud neshledal ani v procesu hodnocení důkazů. Nebylo totiž shledáno, že by soud prvního stupně například upřednostňoval důkazy, které by svědčily o vině obžalovaných, a na straně druhé upozadřoval ty, které jejich vinu zeslabují či dokonce vyvracejí, eventuálně jinak slouží k jejich obhajobě. Všechny ve věci provedené důkazy byly hodnoceny jak samostatně, tak i ve vzájemných souvislostech, jak ostatně ukládá § 2 odst.6 tr. řádu. Nebylo zjištěno, že by při jejich hodnocení došlo k tomu, že by na jejich základě byly činěny závěry, které z nich jednoznačně nevyplývají, že by došlo k dezinterpretaci provedených důkazů a nebylo ani shledáno, že by soud prvního stupně přistoupil k jejich deformaci. Byly tedy učiněny jen takové závěry, které z nich jednoznačně a logicky vyplývají. Lze tak dospět k závěru, že i proces hodnocení provedených důkazů není zatřžen vadou.

33. Pokud jde o napadený rozsudek tento zcela vyhovuje zásadám uvedeným v § 125 odst. 1 tr. řádu. Z výroku napadeného rozsudku je patřné, který soud, kdy a v jaké věci rozhodoval, jsou přesně označeny i obžalovaní, stejně tak i skutek, ohledně kterého bylo rozhodováno. Ve výrokové části nechybí ani odkazy na příslušná ustanovení zákona, podle kterých nalézací soud ve věci postupoval a naprosto jednoznačně jsou formulovány i další rozsudečné výroky týkající se

uložených trestů, jakož i rozhodnutí o náhradě škody. V odůvodnění napadeného rozsudku jsou uvedeny důkazy, které byly ve věci provedeny spolu se stručným jejich obsahem a soud I. stupně v bodě 23. odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil i důvody, proč zamítl návrhy na doplnění dokazování. Následně soud I. stupně popsal způsob, jakým provedené důkazy zhodnotil a jaké skutečnosti na jejich základě zjistil a současně uvedl i to, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného [příjmení] a na základě, kterých konkrétních důkazů, tyto považuje za vyvrácenou. Ve stejnou pozornost, pak v odůvodnění napadeného rozsudku věnoval i v otázce právní kvalifikace, kde odkazoval i na přílehlavá rozhodnutí vyšších soudů, přičemž se věnoval i otázce výše škody, a to jak skutečně vzniklé, tak i hrozící. Velmi podrobně se zabýval otázkou trestů, které byly obžalovaným uloženy, přičemž odůvodnil jejich rozdílnou výši stanovenou podle míry účasti toho, kterého z obžalovaných na projednávané trestné činnosti a zcela adekvátním způsobem vysvětlil i své rozhodnutí ohledně uplatněných nároků na náhradu škody. Součástí napadeného rozsudku je i řádné poučení o možnosti podat opravný prostředek, včetně okruhu osob, kterým toto právo náleží, stejně tak i lhůt, pro jeho podání stanovených. Neopomenul ani to, že ohledně obžalovaného [příjmení] bylo vedeno trestní řízení jako proti uprchlému a tudíž součástí poučení je i to, že ve smyslu § 306a odst. 1 tr. řádu může tento obžalovaný za situace, že důvody pro řízení proti uprchlému odpadnou, postupovat tam popsaným způsobem. Při hodnocení důkazů nebylo shledáno žádných nelogičností, úvahy popsané v odůvodnění napadeného rozsudku jsou logické, nejsou zatíženy žádnými rozpory, a tudíž nelze tvrdit, že by byl napadený rozsudek zatížen nepřezkoumatelností. Za tohoto stavu dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek splňuje všechna zákonná kritéria a není zde dán důvod pro kasační zásah odvolacího soudu.

34. Poté, co se odvolací soud vypořádal s formální stránkou řízení, jakož i s formálními náležitostmi kladenými na napadený rozsudek, mohl přistoupit k meritornímu přezkumu. V tomto ohledu odvolací soud vytýká, že s ohledem na to, že s výjimkou provedení důkazu aktuálními opisy rejstříků trestů ohledně všech tří obžalovaných, neprovedl sám ve věci žádné nové důkazy, ani žádné z důkazů stávajících nezopakoval. Je nutno uvést, že pokud nedošlo k doplnění ani zopakování některých důkazů a současně nebyly shledány žádné důvodné pochybnosti v procesu hodnocení důkazů soudem I. stupně, ve smyslu § 263 odst. 7 tr. řádu je pak odvolací soud vázán hodnocením provedených důkazů soudem I. stupně.

35. Soud I. stupně nepochybil, pokud všechny tři obžalované uznal vinnými tak, jak patrně z výroku o vině napadeného rozsudku. Jediný z obžalovaných, který ve věci vypovídal, byl obžalovaný [příjmení] [jméno] a není pochybením, pokud právě jeho obhajoba byla konfrontována s ostatními ve věci provedenými důkazy a tam, kde se s nimi shodovala, z ní mohlo být i nalézacím soudem vycházeno. Tento obžalovaný uvedl, že z doby dřívější zná toliko obžalovaného [příjmení], se kterým obchodoval již od r. 2011 a jejich kontakt přerostl v přátelský. Někdy koncem r. 2013 se na něho právě tento obžalovaný obrátil se žádostí, aby byl nápomocen s řízením obchodní korporace na území České republiky, která by se zabývala prodejem vína. Z důvodu přátelství a dřívější obchodní spolupráce, neměl obžalovaný [příjmení] pochybnosti a tudíž žádosti tohoto obžalovaného vyhověl, nakontaktoval svědka [jméno] [příjmení], o kterém věděl, že se touto problematikou zabývá a od jmenovaného svědka pak dostal informaci, že by bylo možno koupit již existující společnost. Tuto okolnost sdělil obžalovanému [příjmení], který ji patrně předal obžalovanému [příjmení] [příjmení]. V důsledku tohoto jednání, pak jak [příjmení] [příjmení], tak i [anonymizováno] přicestovali na území České republiky a jak patrně z notářského zápisu ze dne 19. 2. 2014 (č.l. 4523), již existující společnost Dedov Grand, s.r.o. byla přetransformována na obchodní společnost Italimex Group, s.r.o., přičemž jediným jednatelem a současně společníkem této obchodní korporace, se stal obžalovaný [příjmení] [příjmení]. K uvedeným zjištěním lze doplnit i další skutečnost, která vyplynula z výpovědi obžalovaného [příjmení], a sice tu, že k žádosti obžalovaného [příjmení] šáněl i skladové prostory, což doložil v rámci hlavního líčení fotografiemi. Je logické, že byl i o zajištění těchto prostor požádán, protože pokud mělo být obchodováno s vínem, musely být nějaké prostory k jeho skladování, případně pro další dispozice.

36. V návaznosti na shora uvedené, pak byl zakládán u ČSOB, a.s. pro jmenovanou společnost účet, který byl veden v CZK a další účet vedený v EUR. K účtu byly vydány i platební karty, jejich jediným držitelem byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] a ten též 18. 3. 2014 podepsal jménem Italimex Group, s.r.o. smlouvu o akceptaci platebních karet a smlouvu o výpůjčce terminálu, ze které lze snadno zjistit, že předmětný terminál nesmí být bez předchozího písemného souhlasu banky vyrazen z provozu a nesmí být současně provozován na jiném místě, než na tom, které je uvedeno v instalačním protokolu. Terminál, pokud je vycházeno z instalačního protokolu, byl předán dne 21. 3. 2014, za kontaktní osobu byl označen obžalovaný [příjmení] [příjmení] a z citovaného instalačního protokolu č. B [číslo] je patrné, že terminál byl označen kódem CSOB [číslo], kdy jak odvolací soud předesílá, toto číslo je současně je i identifikačním číslem terminálu, pod kterým se přihlašuje do systému a transakce přes takový terminál provedené, jsou s tímto číslem spojené, jak bude ostatně dále v jiné souvislosti zmíněno. Z výpovědi obžalovaného [příjmení] pak jednoznačně plyne, že poté, co [příjmení] [příjmení] předmětný terminál převzal, tento v rozporu se smlouvou vyvezl mimo území České republiky. Nicméně se nejednalo se o jediný terminál, u ČSOB, a.s. bylo zažádáno o další terminál, tentokrát označený PVTE8205 a k jeho předání došlo dne 1. 8. 2014 a jak plyne z protokolu o provedení domovní prohlídky u obžalovaného [příjmení] (dne 28. 8. 2014) tento byl u něj nalezen.

37. Pokud jde o transakce, které jsou stěžejní částí této trestní věci, tak bylo bezpečně prokázáno, jak výpovědi pracovníka ČSOB, a.s. [jméno] [příjmení], tak i z listiny předložené ČSOB, a.s. založené na č.l. 3832, že veškeré transakce kladené obžalovaným k tíži, byly vedeny právě přes terminál CSOB [číslo], a to v období od § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku 1000 do 5. 8. 2014. V souvislosti s posledním datem, nelze opomenout další skutečnost, a sice tu, že již v dopoledních hodinách dne 6. 8. 2014 byla ze strany ČSOB provedena blokáce tohoto platebního terminálu a platební karty. Od tohoto okamžiku, již tedy nebylo možno provádět žádné transakce, tedy ani výběry, ani platby, kdy o této skutečnosti se nepřímo zmínil ve své výpovědi i obžalovaný [příjmení], kdy právě v tento den byl s ostatními obžalovanými na nákupu zboží u společnosti A a právě zde zjistili, že nelze zboží kartou zaplatit a platba musela být tak provedena v hotovosti. Pokud jde o důvody blokáce, lze odkázat na sdělení italské společnosti SINSYS, které bylo zasláno ČSOB, jak upozornění, že může docházet k pokusům o autorizaci padělanými platebními kartami, proto tedy ČSOB, aby zabránila vzniku eventuálních dalších škod, přistoupila k popsanému opatření. Velmi důležité z hlediska posouzení věci, jsou následné kroky, které byly zaznamenány. Odvolací soud zde zdůrazňuje, že nyní se věnuje pouze popisu zjištěného skutkového stavu, bez toho, aby se zabýval konkrétněji otázkou zavinění u jednotlivých obžalovaných. V návaznosti na provedenou blokáci, pak ČSOB, a.s. vyzvala obžalovaného [příjmení] [příjmení], jako statutární orgán společnosti, k doložení účtenek z terminálu, předložení paragonů z pokladny a současně jej požádala i o přehled zboží, které bylo prodáváno, případně o přehled služeb, které byly poskytnuty, a bylo za ně placeno. To bylo zasláno e-mailem a na tento e-mail bylo ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení] reagováno dne 11. 8. 2014 s tím, že dokladů je mnoho, budou posílány postupně a což je velmi zajímavé, bylo argumentováno i hotovostními výdaji spojenými s úhradou seminářů v Rusku a nákupem pohledávek od [jméno] [příjmení]. Odpověď na mail ČSOB byla ze strany obžalovaného [příjmení] [příjmení] (byť je odesílatelem [jméno] [příjmení] [příjmení]) psána v českém jazyce. Na uvedené opět navazuje další část výpovědi obžalovaného [příjmení], a sice ta, kde hovoří o tom, že byl spoluobžalovanými někdy v srpnu 2014 požádán o vytvoření účtenek z platebního terminálu. Podklady pro tuto činnost mu byly doručeny, jak patrné ze zkoumání jeho notebooku, s touto činností již započal, avšak nedokončil ji a též nelze nezmínit i návštěvu ve společnosti A. Ve vztahu k této společnosti, která se zabývá vedením účetnictví, obžalovaný [příjmení] uvedl, že jej navštívil společně s obžalovanými [příjmení] [příjmení], a jelikož svědek [příjmení], který byl jednatelem této společnosti, uměl dobře italsky, tak se sám s [příjmení] [příjmení] na všem domluvil. To poněkud koliduje s výpovědí svědka [jméno] [příjmení], který uvedl, že je pravdou, že se za ním dostavily dvě osoby ze společnosti Italimex Group, s.r.o, které uvedly, že mají zájem o vedení účetnictví a zpracování k přiznání DPH a

k činnosti společnosti samotné uvedly, že se zabývají sběrem investičních peněz z Ruské federace. K oběma osobám uvedl, že se určité nejednalo o Čechy, ale podle přízvuku patrně o Rusy a vylučuje, že by s kterýmkoliv z nich hovořil italsky. Pokud jde o průběh spolupráce, tato započala, byl jím zaslán jeden či dva maily, které obsahovaly excelový soubor obsahující transakce, který svou povahou připomínal výpisy z účtů. Byla vystavena zálohová faktura, která však nebyla zaplacená, a proto byla spolupráce ukončena a ze společnosti Italimex Group, s.r.o. se již nikdy nikdo neozval.

38. Náležitá pozornost, pak byla věnována i peněžním tokům v posuzované věci, jakož i pohybům na účtu Italimex Group, s.r.o. Pokud jde o pohyby na účtu z obstaraných výpisů, vyplývá, že de facto jedinými příjmy, které se na účtu objevily, byly transakce zachycené ve výroku napadeného rozsudku a jde-li o výdaje, tak tyto jsou představovány výběry hotovosti, výběry prostřednictvím bankomatu a převody na eurový účet. Zcela absentují, jak ostatně v odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně uvádí, jakékoliv výdaje spojené s provozováním obchodu, případně kanceláře a co je obzvláště zajímavé, nejsou zde žádné platby za energie ani za nákup zboží, se kterým mělo být obchodováno. Výpisy z banky bylo dále prokázáno, že prostřednictvím platební karty, která byla vydána na jméno obžalovaného [příjmení] [příjmení], provedl obžalovaný [příjmení] ve dnech od 10. 7. 2014 do 4. 8. 2014 výběry z bankomatů, kdy tyto se pohybovaly v poměrně vysokých částkách s výjimkou první transakce ve výši nejméně 30 000 Kč a dále bylo zjištěno celkem 14 hotovostních výběrů vysokých finančních obnosů na různých pobočkách bank (obžalovaný [anonymizováno] a [příjmení] [příjmení] v době od 22. 7. 2014 do 6. 8. 2014 v částkách od 100 000 Kč až po 1 600 000 Kč). Dále bylo zjištěno, jak již bylo shora zmíněno, že došlo k převodům finančních prostředků z korunového účtu na účet eurový, a to celkem ve čtyřech případech, a to celkem ve výši 640 000 Kč, a i z tohoto účtu byly obžalovaným [příjmení] [jméno] vybírány počínaje 18. 7. 2014 finanční prostředky a další výběry byly zaznamenány z bankomatu ve městě Pescara v Itálii. Zde odvolací soud připomíná, že v rozhodné době bylo právě toto město místem pobytu obžalovaných [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno]. Stejně tak bylo zjištěno, že vybrané finanční prostředky byly ze strany obžalovaného [příjmení] [jméno] vloženy nejméně ve třech případech vloženy na účet vedený u Fio Banky, a.s. a dále na ten samý účet obžalovaný [příjmení] vkládal další finanční prostředky. Pro úplnost se uvádí, že tento účet byl veden právě pro obžalovaného [příjmení]. Tímto způsobem lze zdokumentovat zjištěný skutkový stav, o kterém nejsou žádné pochybnosti, a je založen výhradně na důkazech, které byly v této trestní věci provedeny. Následně se tedy odvolací soud může věnovat otázce, zda-li se tohoto jednání dopustili obžalovaní a zejména, zda-li lze toto jednání označit za trestné.

39. Pokud jde o shora popsání jednání jako celek, musí odvolací soud uvést, že bylo velmi pečlivě naplánováno a realizováno ze strany obžalovaných [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno]. V dané době bylo všeobecně známo a je to též potvrzováno i výpovědí svědka [jméno] [příjmení], že bankovní systém České republiky nebyl příliš dobře zabezpečen a v důsledku toho, byl terčem častých útoků osob, které využívaly padělané platební karty a tímto způsobem z účtů oprávněných vlastníků odčerpávaly finanční prostředky. Stejně tak je nutno připomenout, že v dané době nebyl ani propracovaný systém prověřování žadatelů o vydání platebních terminálů a úroveň zabezpečení platebních karet proti zneužití, rovněž nebyla na vysoké úrovni. Právě těchto skutečností oba jmenovaní obžalovaní zneužili a vymysleli způsob, jak trestnou činnost páchat. Obžalovaný [příjmení] zjevně po domluvě s obžalovaným [příjmení] [příjmení], kontaktoval obžalovaného [příjmení] [jméno] a jemu uvedl nepravdivou legendu, že jeho italští přátelé mají zájem prodávat na území České republiky víno a za tím účelem potřebují založit obchodní společnost a zajistit skladové prostory. Obžalovaný [příjmení] v této době nemohl mít žádné povědomí o tom, že bude trestná činnost páchána, a to s ohledem na dlouhodobou známost s obžalovaným [příjmení], která je doprovázená i obchodní spoluprací, neměl důvod tomuto nevěřit a zrealizoval tudíž to, co po něm bylo žádáno. Nicméně založení obchodní společnosti nebylo číněno proto, aby se na území České republiky rozjel obchod s vínem, ale bylo potřebné pro to, aby byla k dispozici obchodní společnost se sídlem na území České republiky, která si následně otevře účet u ČSOB, a.s. a pro

účely svého údajného podnikání si vyžádá zapůjčení platebního terminálu. Je totiž evidentní, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] i [anonymizováno] měli přístup k naskimmovaným informacím z platebních karet, a právě prostřednictvím platebního terminálu se mohli pokusit o podvodné transakce. Je otázkou, jak k těmto informacím z platebních karet přišli, nicméně, jak plyne z výpovědi znalce [příjmení] [jméno] [příjmení], jsou tato data pachateli této trestné činnosti prodávána na k tomu určených webech, avšak je nutno jednat rychle, protože v okamžiku, kdy banky či oprávnění držitelé platebních karet pojmu podezření, že dochází k podvodným transakcím, dojde k zablokování, jak platební karty, tak i účtu. Pokud k tomu dojde, jsou již informace o platebních kartách získané trestnou činností k ničemu a nelze je nikterak nadále využít. Zde odvolací soud pouze nastíní poznatky o jedné z nejčastějších forem této trestné činnosti plynoucí z jeho praxe. Informace z platebních karet jsou získávány poměrně jednoduchým zařízením, které se instaluje přímo na konkrétní bankomat. Toto zařízení se skládá ze dvou částí, a sice ze čtečky a z mikrokamery. Pokud jde o čtečku, tato je nainstalována, pokud možno co nejméně nápadným způsobem do míst, kde se do bankomatu vkládá bankovní karta a úkolem této čtečky je, přečíst informace na magnetickém proužku platební karty a tyto zaznamenat. Takto získané údaje by ovšem nebylo možno využít bez získání PINu. PIN je získáván tak, že neopatrní zákazníci namačkají PIN způsobem, který je patrný z mikrokamery a pak je možno okopírované údaje z konkrétní karty s PINem spárovat. Takto získané údaje se z paměti obou zařízení stáhnou do počítače, vytvoří se z nich soubory a ty se prodávají na tzv. darkwebech. V tomto ohledu nelze opomenout ani to, že k žádnému prodeji nemusí ani dojít, ale rovnou je přistoupeno k vyhotovení padělku platební karty, který je pak používán, buď při podvodných výběrech z bankomatů, nebo jsou jimi prováděny fiktivní platby a též je lze využít způsobem, který je popsán v této trestní věci. Pokud jde o obtížnost výroby padělané platební karty, tak lze uvést, že jde-li o platební kartu prostou jakýchkoliv současných zabezpečení a obsahující pouze magnetický proužek, je jich výroba velmi jednoduchá a osoba disponující příslušným vybavením a mající přístup k informacím z pravých platebních karet získaných například shora popsaným způsobem, s tím nemá žádné potíže. Průvodním jevem takové trestné činnosti jsou nákupy prázdných nepotíštěných karet s magnetickým proužkem, spolu s různým dalším vybavením, jak bylo ostatně popsáno i v této trestní věci. Naprosto typickým jevem, je pak využití jedné platební karty k několika bezprostředně navazujícím transakcím realizovaným prostřednictvím jednoho terminálu, čili jsou činěny pokusy o fiktivní platby do té doby, dokud nejsou zamítnuty, či karta není zablokována. Jde tedy o trestnou činnost, kterou lze páchat z kteréhokoliv místa na světě a její odhalení je často i dílem náhody, ustanovení pachatele a jeho usvědčení je poměrně komplikované a nezřídka kdy, zejména jedná-li se o malé částky, banky ani takové záležitosti neřeší, poškozenému v rámci reklamačního řízení uhradí škodu a nic není nikde hlášeno. Nicméně, a to je důležité i pro tuto trestní věc, je důležitá rychlost, se kterou musí pachatelé postupovat, aby se pomocí padělaných platebních karet dostali k finančním prostředkům. Zvláštní oblibě se v inkriminované době u osob páchajících tuto trestnou činnost těšily platební karty vydávané zejména v USA, jejich zabezpečení nebylo vysoké a bylo omezeno práva jen na magnetický proužek, to vše při absenci jiných zabezpečovacích prvků. Podle výpovědi svědka [jméno] [příjmení] tento jev trval do doby nedávné, než bylo přistoupeno k důkladnějšímu zabezpečení.

40. Nyní však zpět k projednávané věci. V kontextu shora uvedeného, je pak evidentní, že obžalovaný [příjmení] deklarovaný zájem o prodej vína v České republice, případně i do dalších států, byl pouze záminkou a nepravdivou legendou. O prodeji vína totiž ve své výpovědi hovořil pouze obžalovaný [příjmení] a je s podivem, že i tento obžalovaný byl účasten jiných jednání, kde zazněl úplně jiný předmět plánované obchodní činnosti. Nikdo z dále uvedených svědků se nevyjádřil v tom směru, že by tento obžalovaný, když slyšel, čím se má obchodní společnost zabývat, vyjádřil jakékoliv znepokojení, či alespoň údiv. Odvolací soud v tomto směru připomíná výpověď svědka [jméno] [příjmení], který uvedl, že se s obžalovanými bavil mj. o tom, v čem budou podnikat, a k překvapení všech uvedl, že mu bylo sděleno, že budou zařizovat „rychloobchod“ s náhradními díly. Konkrétně se mělo jednat o náhradní díly pro auta. Další ze svědků, který uvedl

zcela jiné informace stran údajného podnikání obžalovaných, je svědek [jméno] [příjmení], který jak již bylo shora uvedeno, dostal od obžalovaných informaci, že se zabývají „sběrem investičních peněz z Ruska“. Je tedy patrné, že obžalovaní uváděli naprosto různé činnosti, avšak že by se jednalo o obchodování s vínem, jak sdělili obžalovanému [příjmení], o tom nepadlo ani slovo. Kromě toho nemůže zůstat stranou ani další poznatek, že obchodní společnost Italimex Group, s.r.o. nikdy nevyvíjela žádnou činnost. Je doložené, že sídlo společnosti v ulici Legerově v Praze, bylo pouze administrativní a nebyla zde krom cedulky vedle zvonků umístěna žádná provozovna ani obchodní zastoupení. [obec] tohoto sídla je dům, ve kterém sídlí, jak už to v podobných případech bývá, desítky obchodních společností, o jejichž činnosti lze pochybovat. Stejně tak nebylo zjištěno, že by došlo k pronájmu jakýchkoliv skladových prostor a jednání nepokročilo ani ohledně skladu, jehož možnost získání fotograficky dokládal obžalovaný [příjmení]. Stejně tak nebylo zjištěno nic, že by společnost Italimex Group, s.r.o. nakupovala jakékoliv zboží, tedy ať víno, nebo nějaké náhradní díly do automobilů a jediné, co bylo prokázáno, byl nákup pohledávek prostřednictvím společnosti W, o čemž vypovídal svědek [jméno] [příjmení]. Pokud jde o nákup pohledávek, bylo tímto svědkem potvrzeno, že byly realizovány tři transakce, každá v hodnotě 150 000 Kč, kdy v jednom případě bylo placeno v hotovosti a ve zbylých případech bankovním převodem. Tato částka však je ve velmi hrubém nepoměru s celkovou sumou, která byla odčerpána z bankovního účtu Italimex Group, s.r.o. Nelze tedy hovořit o tom, že by obchod s pohledávkami tvořil významnou část obchodních aktivit obžalovaných, potažmo společnosti Italimex Group, s.r.o.

41. V rozporu s představami, která má odvolací soud o podnikání, jsou pak velmi časté výběry hotovosti z bankovních účtů Italimex Group, s.r.o. Pokud by měly být využity v rámci podnikání, tak jak bylo shora uvedeno, chybí jakékoliv výdaje, které obvykle bývají s podnikáním spojené, jak již bylo v jiné souvislosti zmíněno shora, naopak, jednalo se o výběry, ať v bankách nebo prostřednictvím bankomatů, které byly zjevně použity pouze obžalovanými. I tato skutečnost potvrzuje správný závěr nalézacího soudu, že od samého počátku zde nebyl žádný opravdový zájem obžalovaných [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno] na území České republiky podnikat.

42. V návaznosti na zmíněné výběry i fiktivní transakce, pak je nutno dát do kontextu i shora zmíněnou blokadu platebního termínu a platební karty obchodní společnosti I Group, s.r.o. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že původní podezření ze strany ČSOB, a.s. na podvodné transakce je důvodné. Shora zmíněné výběry totiž úzce souvisejí s fiktivními transakcemi, které byly konány prostřednictvím padělaných platebních karet, právě na termínalu, který byl vydán ČSOB, a.s. s číslem ČSOB [číslo]. To je další skutečnost, která nasvědčuje tomu, jaký byl skutečný plán obžalovaných [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno]. Nicméně, dne [datum] došlo k popsaným blokadám, obžalovaný [příjmení] [příjmení] musel nějakým způsobem reagovat na výzvu ČSOB, a.s., zejména pokud jde o vyžadované dokumenty. Evidentně neměl k dispozici žádné doklady o uskutečněných transakcích ze zmíněného termínu, neměl ani žádné další doklady, které by dokládaly prodej konkrétních věcí či poskytování služeb, a tudíž se v bezprostřední návaznosti na zaslanou výzvu spolu s obžalovaným [příjmení] obrátili na obžalovaného [příjmení] se žádostí, aby předmětné účtenky vyrobil, a to podle podkladů, které mu sami dodali. Zde odvolací soud zdůrazňuje, že se nejedná o účetní, ale spíše evidenční doklady, jejichž smyslem je potvrzení, že k dané transakci vůbec došlo. V tomto ohledu musí odvolací soud odkázat na informace ve spisovém materiálu, které se konec konců promítají i do popisu skutku, tak jak je uveden v napadeném rozsudku. Z tohoto je patrné, že došlo ke zneužití 151 padělaných platebních karet, přičemž jednotlivé transakce vypadaly následujícím způsobem. K platebnímu termínu získaného od ČSOB byla přikládána vždy jedna konkrétní padělaná karta, a to tak dlouho, dokud transakce byla povolena, a jakmile se opakovaně objevilo zamítnutí transakce, zpravidla od dalšího používání této karty ustoupili. Takto se to opakovalo ohledně všech zaznamenaných karet a jek bylo shora uvedeno, toto byly také jediné příjmy zaznamenané na účtu vedeného u ČSOB pro společnost Italimex Group, s.r.o. Lze vysledovat, a to rovněž z výpisů obou účtů vedených u ČSOB, a.s. pro

společnost Italimex Group, s.r.o., že ve velmi krátké době poté, co došlo k připsání peněz pocházejících z nyní popisovaných podvodných transakcí, došlo k jejich výběru, o čemž svědčí i skutečnosti popsané ve výroku o vině napadeného rozsudku na straně 9. a 10. Tyto závěry přesně vycházejí ze záznamu ČSOB, a.s. o jednotlivých výběrech a jak bude v části věnované obžalovanému [příjmení] uvedeno, některé z nich jsou dokumentovány i kamerovými záznamy. Každopádně je evidentní, že se potvrdilo tvrzení znalce [příjmení] [jméno] [příjmení], že pachatelé takové trestné činnosti musí pracovat velmi rychle, aby nedošlo k blokaci karty a peněz ze strany příslušné banky. Tomu odpovídá i časová souslednost událostí v této věci, kdy mezi podvodnými transakcemi, připsáním takto získaných peněz na účet a jejich následným výběrem, uplynula skutečně jen velmi krátká doba, maximálně v řádech jednotek dnů. Tímto opatřením se obžalovaní vyhýbali právě nebezpečí zablokování celého účtu. A pokud by k tomu i tak došlo, tak podstatnou část získaných finančních prostředků, již vybrali a měli tedy ve své moci.

43. Obžalovaní ve svých odvoláních namítají, že předměty, které byly nakoupeny v [webová adresa] a u společnosti Ka [příjmení] – SOVTE byly nakoupeny, až poté, co podle výpisů již trestná činnost probíhala a nemohly tedy sloužit k jejímu páčání. Zde odvolací soud uvádí, že obdobná námitka již byla uplatněna v řízení před soudem I. stupně, který na ni odpovídajícím způsobem zareagoval a jak patrné z bodu 33. odůvodnění napadeného rozsudku, zcela se s touto námitkou vypořádal. S tam uvedenými důvody souhlasí i odvolací soud a dodává k tomu následující. Z daňových dokladů FV [číslo] 2014 a FV [číslo] 2014 je patrné, že ze strany obžalovaných došlo k nákupu tiskárny, kodéru magnetického proužku, softwaru pro návrh, tisk a kódování magnetických karet a též 100 ks bílých karet s magnetickým proužkem, následně (1. 8. 2014) je patrný nákup dalšího 1000 ks bílých plastových karet opatřených magnetickým proužkem a též čtečky magnetického proužku karet. Poslední nákup byl dle dokladu č. FV [číslo] 2014 realizován dne 7. 8. 2014, kdy byl odebrán modul pro oboustranný tisk, přenosný film, barevná páska, černý resin, sublimační modul fluorescenční panel, laminovací zařízení a také dalších 500 ks bílých karet opatřených magnetickým proužkem. Znalec [příjmení] [příjmení] ve svém znaleckém posudku uvedl vyjádření, že tyto věci by byly plně dostačující pro výrobu padělků platebních karet. Nicméně, ze zkoumaných předmětů (notebook Asus, flash disky Kingston, pevný disk, úložiště dat a další notebook Asus), nebylo zjištěno nic, co by mohlo nasvědčovat tomu, že by jejich prostřednictvím docházelo k výrobě padělků platebních karet a nebyly v nich zjištěny ani soubory, které by svědčily o ukládání dat spojených s takovou trestnou činností. Jak ale právě zmíněno, zajištěné věci, míněno tím ty, které jsou dle daňových dokladů vyjmenovány shora, jsou ve svém celku plně využitelné k tomu, aby jejich prostřednictvím byla páčána prakticky totožná trestná činnost, jaká je projednávána v této věci. To vše je zapotřebí spojit s tím, že k páčání trestné činnosti docházelo prostřednictvím terminálu získaného od ČSOB, a.s., jak ostatně již bylo zmíněno, a to za využití jiných karet a dat získaných též dosud nezjištěným způsobem. Lze proto uzavřít, že jmenovaní dva obžalovaní měli s touto trestnou činností zkušenosti, znali věci potřebné k jejímu páčání, takže i když nebylo prokázáno, že by některá z uvedených věcí byla použita přímo při páčání trestné činnosti nyní projednávané, evidentně tyto věci byly k trestné činnosti určeny. Na samý okraj odvolací soud připomíná, že obžalovaný [příjmení] ve své výpovědi zmínil, že z jednoho z hovorů mezi ním a obžalovaným [příjmení] vyplynulo, že obžalovaný [příjmení] vlastní stavební společnost, kde zaměstnává cca deset zaměstnanců. Pokud se tedy obžalovaný [příjmení] hájí tím, že „prázdné“ karty s magnetickým proužkem měly být využity k výrobě tzv. zaměstnaneckých karet (a je to i odvolací námitka), nevyznívá tato jeho obhajoba v kontextu nyní uváděných skutečností příliš přesvědčivě, natož věrohodně. Pokud měl tedy obžalovaný [příjmení] asi deset zaměstnanců, nač potřeboval 1600 karet na výrobu údajných zaměstnaneckých karet. Takový nepoměr je do očí bijící. Reálněji se jeví, jako důvod jejich obstarání, jejich využití při výrobě padělků platebních karet, které by pak mohly být využity k páčání totožné trestné činnosti, která je projednávána nyní.

44. Další námitky byly zaměřeny, zejména ze strany obžalovaného [příjmení], do stanovení výše způsobené škody, která jde dle jeho názoru vyšší, než jak v napadeném rozsudku uvádí nalézací

soudem, který se dle jeho přesvědčení uchýlil toliko k překopírování údajů z obžaloby. K tomu odvolací soud uvádí následující. Pokud začneme u obžaloby, tak již z č.l. 4102 je patrné, že jsou tam uváděny zcela jiné výše způsobených škod, než v napadeném rozsudku, což relativizuje kategorický závěr obžalovaného o jejich zkopírování do napadeného rozsudku. Jak patrné z písemného znění odvolání, obžalovaný za správnou považuje tu výši škody, kterou vyčíslila poškozená ČSOB, a.s., například na č.l. 4082. Zde je nutno uvést, že výše škody zjištěná poškozeným, případně jím nárokováná v rámci uplatněného nároku na náhradu škody není dogmatem. Orgány činné v trestním řízení a zejména pak soud prvního stupně, mají povinnost prováděným dokazováním co nejpřesněji zjistit, zda a pokud ano, tak v jaké výši, byla škoda způsobena a takto zjištěná škoda samozřejmě nemusí být totožná s tím, jak tuto vyčíslila poškozená. Z předmětného výroku o vině a návazně i ve výroku o náhradě škody napadeného rozsudku plyne, jak již bylo zmíněno, že byla zjištěna úplně jiná výše škody oproti té, která byla uvedena v obžalobě i ve vyčíslení škody ze strany poškozené ČSOB, a.s. Soud prvního stupně tak zjevně vyšel z výsledků provedeného dokazování, a byť stručně, tak v napadeném rozsudku uvedl, jak k této dospěl. Odvolací soud pouze doplňuje, že i kdyby měl obžalovaný [příjmení] ve svých závěrech ohledně způsobené škody pravdu, nemohl by přistoupit ke korekci napadeného rozsudku, neboť by se jednalo o postup v neprospěch všech tří obžalovaných, což je při absenci odvolání v jejich neprospěch naprosto nepřipustné.

45. Rovněž tvrzení, že jedinou poškozenou v této trestní věci je ČSOB, a.s. a tvrzení, že na účtech společnosti Italimex Group, s.r.o. byly zajištěny prostředky dostatečné k náhradě případné škody a tudíž by snad neměli být obžalovaní zavazováni k její náhradě, nelze akceptovat. Předně třeba zmínit, že opravdu byly na účtech Italimex Group, s.r.o. usnesením ze dne 14. 8. 2014 zajištěny finanční prostředky, a to v částce 868.130,69 Kč a 935,04 EURO. K návrhu státního zástupce učiněného v hlavním líčení konaném dne 14.12.2020 bylo soudem prvního stupně dne 16.12.2020 č.j. 40 T 5/2017-4551 rozhodnuto o jejich zajištění pro účely uspokojení majetkových nároků poškozených. Zajištění finančních prostředků obvykle trvá, i s přihlédnutím k důvodům zajištění, až do právní moci meritorního rozhodnutí ve věci samé. V dané věci byly prostředky zajištěny, což ale neznamená, že by v důsledku zajištění k nim jejich majitel pozbyl vlastnického práva, pouze byly omezeny jeho možnosti s takovým majetkem disponovat. Proto ani banka, na jejímž účtu či účtech jsou tyto vedeny, nemůže si tyto prostředky sama od sebe, „stáhnout“ a uspokojit tak své nároky na náhradu škody. Právě až pravomocným rozhodnutím ve věci je postaveno na jisto, zda a v jaké výši škoda vznikla a který z obžalovaných je k její náhradě a do jaké výše zavázán. Teprve poté má smysl rozhodovat o zrušení zajištění z důvodů shodných, jak bylo učiněno v této věci, protože již není sporu o tom, do jaké výše a kterému z poškozených, mají být finanční prostředky poukázány. Pokud pro nyní uváděné činnosti není podkladu, zajištění se zruší a ten, jemuž náleží, s nimi může opět zcela dle libosti nakládat.

46. K tvrzení, že jedinou z poškozených v této věci je ČSOB, a.s. stačí připomenout výpověď zaměstnance jmenované instituce svědka [jméno] [příjmení]. Ten ve své výpovědi výslovně uvedl (a byli tomu přítomni jak obžalovaný [příjmení] tak i všichni obhájci), že jde-li o neuznané reklamace, pak je škoda na straně vydavatelské banky, tj. v tomto případě na straně bank v USA (viz č.l. 4462 p.v.). A to je případ právě ve výroku o vině i výroku o náhradě škody zmíněných bank sídlících ve Spojených státech. U těchto buď reklamace neproběhly, nebo nebyly úspěšné a pak jsou samy poškozenými se všemi právy a povinnostmi, které jim trestní řád přiznává.

47. V rámci své obhajoby uplatnil obžalovaný [příjmení] námitku, která vychází ze závěrečného návrhu jeho obhájce (viz č.l. 4521), že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl bílým koněm italské mafie, který měl v jiných státech založené účty a legalizoval prostředky získané trestnou činností. Jak odvolací soud ze spisového materiálu zjistil, pro toto tvrzení zde nejsou žádné důkazy, a tudíž tento názor zůstává ničím nepodložen. Na straně druhé je však nutno přiznat důvodnost námitkám obhajoby, že v tomto směru nebylo podniknuto žádné prověřování a nebyly ani kontaktovány příslušné orgány Italské republiky, zda-li obžalovaný [příjmení] [příjmení], případně i

[anonymizováno] jsou či nejsou součástí nějaké zločinecké skupiny. Nicméně v dané fázi tohoto trestního řízení je taková úvaha bezpředmětná a to zejména za stavu, kdy nebylo podáno odvolání v neprospěch žádného z obžalovaných. Jen na samý okraj odvolací soud podotýká, že pokud by se tvrzení tohoto obžalovaného ([anonymizováno]) ukázalo pravdivým, měla by taková skutečnost dopad mj. i na právní kvalifikaci posuzovaného jednání, kdy by bylo nutno takovou skupinu považovat za působící ve více státech (nejméně Itálie a Česká republika) a v důsledku toho by pak bylo na místě takové jednání posuzovat podle odst. 5 písm. a) § 234 tr. zákoníku, kde je trestní sazba trestu odnětí svobody v rozmezí 8 – 12 let. Tedy jedná se o sazbu daleko přísnější, než kterou byli obžalovaní ohroženi v této trestní věci a naprosto evidentně by šlo o rozhodnutí v neprospěch obžalovaných, což jak bylo shora uvedeno, je za dané procesní situace nepřipustné. Pokud jde o námitku, že by jednání obžalovaného [příjmení] mělo být v intencích výše uvedených kvalifikováno jako legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 tr. zákoníku, vrátí se odvolací soud k této námitce níže úvah týkající se právní kvalifikace posuzovaného jednání.

48. Nyní k obžalovanému [příjmení] [jméno]. Je pravdou, že tento obžalovaný, jak již bylo vpředu uvedeno, neměl od počátku, kdy byl kontaktován ze strany obžalovaného [příjmení] žádného ponětí o tom, že by se měl zapojit do páčání jakékoliv trestné činnosti. Jeho obhajoba v tomto směru, že ani dále neměl potuchy, že by se na něčem nezákonném podílel, je však vyvracena dalšími důkazy, které byly v této trestní věci provedeny. Nelze nevidět, že míra jeho angažovanosti na posuzovaném jednání postupem času rostla a je zejména nutno vytknout následující události. Byl to právě obžalovaný, kdo spolu se zbylými dvěma obžalovanými se účastnil všech jednání v této věci, ať se jednalo již o vzpomínanou koupi společnosti (později Italimex Group, s.r.o.), sháněl skladovací prostory pro údajné obchody s vínem, účastnil se jednání u ČSOB, a.s. a jak již bylo také uvedeno, v neposlední řadě se aktivně podílel na výběru finanční hotovosti z bankomatů a též na převodech finančních prostředků mezi jednotlivými bankami. Již shora bylo uvedeno, že deklarovaný předmět činnosti Italimex Group, s.r.o., nebyl jednotný, objevilo se více variant, přičemž u všech těchto jednání byl tento obžalovaný přítomen a nikdy se neohradil vůči změnám předmětu činnosti jmenované společnosti. Zjevně věděl i tom, že žádné skladovací prostory pronajaty nebyly a ani to mu nebylo údajně podezřelé. Obžalovaný dále uvedl zjevně pod tíhou důkazů nalezených při domovní prohlídce u něho, že platební kartu ČSOB, která byla vystavena na jméno obžalovaného [příjmení] [příjmení], stejně tak i další platební terminál a mobilní telefon, který byl spárován s účtem vedeným u jmenované banky ve prospěch společnosti Italimex Group, s.r.o. uvedl následující. Pokud jde o zmíněný kontaktní telefon, tento měl údajně z důvodu, že ovládal český jazyk a mohl tak lépe s bankou komunikovat, což jak bylo shora uvedeno, rozhodně nebylo nutné, protože i na přípis banky v českém jazyce dokázal obžalovaný [příjmení] [příjmení] reagovat a jeho odpověď byla rovněž v českém jazyce. Jako velmi nepravděpodobné lze hodnotit jeho tvrzení, že na mobilní telefon byl v případě transakcí, které prováděl obžalovaný [příjmení] [příjmení] či [anonymizováno] zasílán PIN kód, který jim obratem sděloval, aby tak mohly být transakce autorizovány, avšak současně dodává, že mobilní telefon nenosil pravidelně s sebou a díval se na něj pouze večer. Každému je zjevné a tento závěr lze posoudit jako naprosto běžnou záležitost, která je každému uživateli bankovního účtu známá, že PIN kód je časově omezen a je nutno jen zadat v řádu několika málo minut, obvykle maximálně deseti a pak pozbývá platnosti. Pokud by bylo pravdivé jeho tvrzení, že se na mobilní telefon díval až večer, není odvolací soud přesvědčen o tom, že by zasláný PIN kód byl ještě platný. Dále jak již bylo zmíněno, se obžalovaný účastnil nákupu komponentů rovněž výše zmíněných (prázdné plastové karty s magnetickým proužkem a jiné) u společnosti A, příp. SOVTE, kdy je naprosto jednoznačné, že se jednalo o věci užívané k páčání trestné činnosti stejného druhu, která je projednávána nyní. Pokud tedy obžalovaný byl účasten nákupu stovek těchto prázdných karet, lze jen obtížně uvěřit jeho tvrzení, že byl přesvědčen o tom, že z nich budou vyrobeny zaměstnanecké karty pro zaměstnance obžalovaného [příjmení] [příjmení], kterých mělo být údajně okolo deseti. Rovněž jeho tvrzení o tom, že peníze vybíral na pokyn obžalovaného [příjmení] [příjmení], a to převážně za tím účelem, aby tento po přicestování do České republiky měl k dispozici nějakou hotovost, se rovněž jeví, jako

účelové a s tou námitkou se velmi správně vypořádal již nalézací soud, kdy uvedl, že pouze v některých případech tento obžalovaný vybíral peníze sám, v některých byly přítomny i další osoby, pravděpodobně spoluobžalovaní a nalézací soud neopomenul ani hledisko časové, kdy mnoho výběrů se míjelo s prokázanou přítomností obžalovaného [příjmení] [příjmení], příp. Chepelevského v České republice. Rovněž na to navazující argument, že bankomat obsluhoval z toho důvodu, že zbylí obžalovaní neovládali český jazyk, a tudíž nevěděli, co je po nich požadováno, se jeví značně nereálný. Jak již bylo shora uvedeno obžalovaný [příjmení] [příjmení] si i s odborným textem v českém jazyce dokázal poradit a je obecně známo, že bankomaty fungují všude na světě na stejných principech, dokonce obsahují i volbu jazyka a žádnému z obžalovaných by tak zjevně nečinilo problémy provést tak jednoduchou transakci jako je výběr finanční hotovosti. Naprosto evidentně pak obžalovaného usvědčují i převodu finanční hotovosti mezi účty a jejich vkládání například na účet obžalovaného [příjmení]. Souhrnem tak lze uvést, že obžalovaný již jen na podkladě těchto skutečností měl dobrý přehled o tom, že k žádnému podnikání nedochází a naopak je páchána trestná činnost přesně takového charakteru, jak je popsáno ve výroku o vině napadeného rozsudku. Stejně tak obžalovaného usvědčuje i k žádosti zbylých obžalovaných započatá činnosti spočívající ve výrobě dokladů z platebního terminálu, která jak již výše zmíněno, měla zakrýt skutečný původ transakcí a to až v okamžiku, kdy byl terminál zablokován (o čemž obžalovaný [příjmení] prokazatelně věděl) a Italimex Group s.r.o. byla žádána ze strany ČSOB, mj. právě i o takové doklady, ze kterých by bylo patrné, že transakce skutečně proběhly. Z výpočetní techniky obžalovaného [příjmení], pak byly zmíněné podklady získány. Je sice pravdou, že zpracoval pouze jejich nepatrnou část, ale i z těchto podkladů mohl vidět, že transakce na sebe časově velmi těsně naléhají a rozdíl mezi nimi, je jen pár minut, a to dokonce i za situace, že došlo k použití jedné a té samé karty. To je další okamžik, který jej jednoznačně spojuje s projednávanou trestnou činností a s aktivitami zbylých dvou obžalovaných. Jen pro dokreslení situace, zde odvolací soud připomíná již výše zmíněnou návštěvu u svědka [jméno] [příjmení], kde spolu s dalším obžalovaným požadoval vedení účetnictví, včetně zpracování příznání DPH a zde měl uvést, že jsou ze společnosti, která se zabývá, „sběrem investičních peněz z Ruska“. To přímo usvědčuje obžalovaného, že věděl o tom, že žádný obchod s vínem nebude realizován, a pokud jde kupování pohledávek, které měly být placeny z vybraných peněz, tak o tom byla již řeč výše a bylo bezpečně prokázáno, že investice do pohledávek nepřesáhly částku 450 000 Kč. Tedy jde o zjevný nepoměr vůči penězům vybraným z bankomatu i převedených z účtu vedeného ve prospěch společnosti Italimex Group, s.r.o. Jen na samý okraj odvolací soud doplňuje, že obžalovaný sám podnikal, věděl tedy, jaké transakce s „firemním účtem“ může provádět, a které nikoliv. Za stavu, kdy prokazatelně věděl, že peníze vybírá z účtu vedeného ve prospěch společnosti I Group a následně je vkládá na jiné účty, případně je vybírá z bankomatu, a tyto nebyly použity k podnikání nebo jinak ve prospěch jmenované společnosti, musely mu být tyto transakce minimálně podezřelé, avšak odvolací soud je toho názoru, že on znal skutečnou povahu těchto transakcí, a to jak bylo shora uvedeno, přímo souviselo s odčerpáváním podvodně získané hotovosti. K tomu, proč muselo k výběrům z účtu Italimex Group, s.r.o. tak pravidelně docházet, se vyjádřil odvolací soud již výše a souviselo to právě s rizikem možného zablokování účtu v případě, že by ČSOB, a.s. získala odůvodněné podezření, že na účet přicházející finanční prostředky jsou z trestné činnosti. Všechny tyto skutečnosti ve spojení s dalšími, které v odůvodnění napadeného rozsudku popisuje nalézací soud, umožňují učinit jednoznačný závěr, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil přesně tak, jak popsáno o vině napadeného rozsudku.

49. Poté, co odvolací soud neshledal žádných pochybení stran zjišťování skutkového stavu, mohl přistoupit k přezkoumání přijaté právní kvalifikace. Pokud jde o obžalované [příjmení] [příjmení] a [anonymizováno], nepochybil soud I. stupně, pokud jejich jednání posoudil jako zvlášť závažný zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Je nepochybné, že platebním prostředkem se rozumí i platební karta bez ohledu na to, jestli je vydána na území České republiky nebo v cizině, jak ostatně vyplývá z § 238 tr. zákoníku. Bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaní měli přístup k informacím

nelegálně získaným z platebních karet, tyto využili k výrobě jejich padělků, které následně přikládali k terminálu vydanému ČSOB, a.s. (ČSOB 0276) a takto pomocí jednotlivých transakcí způsobili škodu na majetku vydavatelských bank v částkách uvedených ve výrokové části napadeného rozsudku. Pokud jde o kvalifikaci, zcela správně upřel nalézací soud pozornost k tomu, jaké množství karet bylo takto zneužito a v kolika případech, když měl na zřeteli usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 15 Tdo 1491/2016, které se touto problematikou podrobně zabývá. V dané věci bylo bezpečně prokázáno, že došlo ke zneužití celkem 151 ks karet, a to v 289 případech, a tyto karty náležely celkem 28 vydavatelským bankám, převážně se sídlem v USA. Podle citovaného usnesení Nejvyššího soudu, je pak nutno rozsah této trestné činnosti označit za spáchaný ve značném rozsahu a tyto skutečnosti ve svém souhrnu tak plně odůvodňují právní kvalifikaci přijatou nalézacím soudem. Pokud jde o subjektivní stránku jejich jednání, nelze učinit jiného závěru, než že se vytýkaného jednání dopustili v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy chtěli porušit zákonem chráněný zájem na ochraně platebních prostřednictvím před jejich paděláním a zneužitím. Tohoto jednání se dopustili s úmyslem získat majetkový prospěch, který představují jednotlivé finanční částky vylákané prostřednictvím padělaných platebních karet. Lze tak uzavřít, že i subjektivní stránka posuzovaného trestného činu je u těchto dvou obžalovaných naplněna. Jde-li o škodlivost jejich jednání pro společnost, tedy o hledisko subsidiarity trestné represe, jak patrně z § 12 odst. 2 tr. zákoníku, i to je jednoznačně naplněno v tom směru, že s ohledem na způsob spáchání a rozsah projednávané trestné činnosti, nelze uvažovat o dostatečnosti postihu podle jiných předpisů, než dle trestního zákoníku.

50. Obžalovaní však popisovaným jednáním jímž byli uznáni vinnými naplnili i všechny zákonné znaky zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, a to dílem dokonaného, dílem ukončeného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Zde odvolací soud uvádí, že si je vědom toho, že jednání obžalovaných mělo být stran této právní kvalifikace posouzeno jen jako pokus uvedeného trestného činu, nicméně bylo shledáno, že i takto vyjádřená právní kvalifikace není k tíži obžalovaných, zvláště za situace, kdy jim, jak bude níže zmíněno, byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonného rozpětí, případně nepatrně nad ní. Bylo totiž prokázáno, že obžalovaní svým jednáním úmyslně uváděli v omyl banky, které vydaly příslušné platební karty a v důsledku toho, pak povolily finanční transakce, kterými unikly finanční prostředky a tyto byly připsány na účet Italimex Group, s.r.o. Odtud samozřejmě byli, zejména prostřednictvím obžalovaného [příjmení], obratem vybrány. Jinými slovy, banky mylně předpokládali, že se jedná o platební transakce realizované prostřednictvím platebních karet, a činěné jejich oprávněnými držiteli, ačkoliv opak byl pravdou. Jednalo se o jejich padělky a transakce byly provedeny bez vědomí oprávněných disponentů. Nejméně v části, však došlo z rozlišných důvodů k zablokování transakce, což je patrné i z přehledů dodaných ČSOB a v těchto případech, kdy nedošlo k převodu finančních prostředků, bylo jednání obžalovaných kvalifikováno jako ukončené ve stadiu pokusu. Lze tak uzavřít, že vytýkaným jednáním obžalovaní způsobili poškozeným škodu v celkové výši 1 608 076,22 Kč, když část jejich jednání, která zůstala ve stadiu pokusu, se týkala částky 1 509 950,81 Kč, tedy zamýšleli poškozeným jako celku způsobit škodu v částce 3 118 027,03 Kč. Tuto výši škody lze v souladu s § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku považovat za škodu značnou, a proto právní kvalifikace přijatá nalézacím soudem je přiléhavá. Stejně jako v případě předchozího trestného činu, i zde je na místě nutno uzavřít, že i zde jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Cílem jejich jednání bylo totiž vlastní obohacení se na úkon poškozených, a to tím způsobem, že využívali, či se alespoň snažili využít jejich uvedení v omyl. Předstírali pravost provedených transakcí, což se alespoň pokoušeli vůči ČSOB, a.s. zastříti tím, že započali s výrobou zcela fiktivních dokladů o proběhlých transakcích. O jejich podvodném úmyslu pak svědčí i rychlost, s jakou byly realizovány výběry finanční hotovosti připsané na účet Italimex Group, s.r.o. a tyto následně využívali nikoliv pro účely podnikání, ale pro vlastní potřebu. I zde lze uzavřít, že z hlediska subsidiarity trestné represe vyjádření v § 12 odst. 2 tr. zákoníku nelze s ohledem na způsob a rozsah spáchání tohoto jednání uvažovat o dostatečnosti jiného postihu, než dle norem trestněprávních.

51. Pokud jde o obžalovaného [příjmení], stran právní kvalifikace jeho jednání platí to samé, co již bylo řečeno shora u ostatních obžalovaných s tou výjimkou, že nebyl posouzen jako spolupachatel ve smyslu § 23 tr. zákoníku, ale toliko jako účastník podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to ve formě pomoci. Jak soud I. stupně správně uvádí v bodě 36. odůvodnění napadeného rozsudku, tento obžalovaný trvale poskytoval spoluobžalovaným součinnost a aktivně se podílel na jednotlivých krocích, které vedly k páčání trestné činnosti. Zejména se jednalo o obsluhu mobilního telefonu, který byl spárován s účtem vedeným u ČSOB, a.s. pro společnost Italimex Group, s.r.o. Nelze opomenout ani výše zmíněné výběry hotovosti z bankomatů a v neposlední řadě i převody peněz a jejich vkládání na účty spoluobžalovaných. Rovněž bylo jeho úkolem vytváření stvrzenek o uskutečněném prodeji, což sice nedokončil, avšak s touto činností započal a v neposlední řadě právě v návaznosti na nyní uvedené se i významně angažoval při shánění účetní společnosti, konkrétně té, která byla vedena [jméno] [příjmení], aby tuto činnost dokončila, případně připravila další podklady. Obžalovaný byl přítomen i dalším jednáním typicky při koupi obchodní společnosti v nákupech v Alze, SOVTE a další. Uvedené činnosti jsou samozřejmě úzce spojené s projednávanou trestnou činností a lze přijmout závěr, že obžalovaný jednal nejméně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jak správně uvádí nalézací soud v bodě 37. odůvodnění napadeného rozsudku, neboť obžalovaný [příjmení] si musel být vědom toho, že na trestné činnosti může participovat a to právě popsáním způsobem. V této souvislosti, aniž by to mělo vliv na správnost závěrů přijatých nalézacím soudem, upozorňuje odvolací soud na skutečnost, že v posuzované věci mělo jednání každého ze tří obžalovaných svůj smysl, zcela zjevně měli rozdělené úkoly, vykonávali různé činnosti, však všechno směřovalo k dokonání jedné a téže trestné činnosti. Lze tak učinit závěr, že i obžalovaný [příjmení] byl článkem řetězu a jeho činnost navazovala na činnosti spoluobžalovaných a nabízí se tak otázka, zda jeho jednání nemohlo být posouzeno i jako spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a to právě s ohledem na intenzitu jeho zapojení do projednávané trestné činnosti (viz např. R36/1973 aj.) Nicméně s ohledem na již shora avizovanou absenci odvolání v neprospěch obžalovaných se odvolací soud touto tezí nemohl nadále zabývat, protože by se jednalo o postup v neprospěch tohoto obžalovaného. A to je z procesních důvodů v této věci nemožné.

52. Nyní se odvolací soud vrací k jedné z odvolacích námitek obžalovaného týkající se právní kvalifikace a sice, že by jeho jednání mohlo být posouzeno jako trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku, event.. trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 tr. zákoníku. S ohledem na výše uvedené, zejména na míru angažování tohoto obžalovaného v projednávané trestné činnosti, lze učinit závěr, že obžalovaný věděl o tom, že trestná činnost spojená s paděláním platebních karet a vylákáváním finančních prostředků k jejich zneužívání je páčána, znal tedy původ finančních prostředků, které z účtu Italimex Group, s.r.o. vybíral. Nelze přisvědčit k tomuto názoru obhajoby natož, aby vytýkané jednání považoval za páčané ve formě nedbalosti.

53. Pokud jde o otázku trestů, zde může odvolací soud uvést, že si soud I. stupně vytvořil dostatečný podklad pro správné rozhodnutí, zejména, když ve smyslu § 38 a § 39 tr. zákoníku u všech obžalovaných hodnotil jejich trestní minulost, možnosti nápravy, vedení života před i po spáchání vytýkaného jednání a přihlížel i k dopadům jimi spáchané trestné činnosti na poškozené a měl na zřeteli i hledisko generální prevence. V neposlední řadě bylo nutno přihlídnout i k tomu, jaká doba uplynula od dokonání trestné činnosti do projednání věci soudem I. stupně, potažmo soudem odvolacím. Pokud jde o obžalovaného [příjmení] [příjmení], u tohoto bylo zjištěno, že dosud nebyl na území České republiky soudně trestán a nebylo k jeho osobě zjištěno, že by byl trestán na území jiného státu. Obžalovaný na území České republiky nemá trvalý pobyt, evidentně sem přijížděl pouze tehdy, když toho bylo třeba při páčání projednávané trestné činnosti a k České republice nemá žádný vztah, nemá zde žádné osobní ani podnikatelské vazby. Jak soud I. stupně správně uvedl, existují u něho dvě polehčující okolnosti, a sice dosavadní trestní bezúhonnost a doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti do doby současné, která činí 8 roků. Jako okolnost

přítěžující lze u tohoto obžalovaného hodnotit to, že se dopustil více trestných činů, nelze odhlédnout od počtu jednotlivých zneužití platebních karet a nelze přehlédnout ani to, že těchto padělků bylo nejméně 151. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody, a to jako trestu úhrnného podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť trest je ukládán za dva trestné činy, a to ve výměře stanovené podle nejprísněji trestného ustanovení. Tím je § 234 odst. 4 tr. zákoníku, podle kterého je možno pachateli tam popsaného jednání uložit trest v rozmezí od 5 do 10 roků. Pokud soud I. stupně s přihlédnutím ke shora uvedeným okolnostem polehčujícím i přítěžujícím a za současného zohlednění současného způsobu života obžalovaného, dospěl k závěru, že tomuto lze uložit úhrnný trest odnětí svobody téměř na samé spodní hranici zákonného rozpětí, ztotožnil se s tímto názorem i soud odvolací. Úhrnný trest ve výměře 5,5 roku odpovídá postavení obžalovaného v této trestní věci, míře jeho participace na vytýkaném jednání, kdy právě se zohledněním nyní uvedeného mu musí být uložen nepatrně přísnější trest oproti obžalovanému [příjmení]. Za tohoto stavu odvolací soud neshledal důvodu k jakémukoliv zmírnění trestu odnětí svobody, zejména za situace, když tento považuje za odpovídající. Odvolací soud se dále zabýval v kontextu výměry uloženého trestu i tím, zda-li by u tohoto obžalovaného nebyly splněny podmínky uvedené v § 58 odst. 1 tr. zákoníku pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody, avšak dospěl k závěru, že nikoliv. Podle tohoto ustanovení lze postupovat, pokud jsou kumulativně splněny následující tři podmínky. Jednak musí být přítomny určité okolnosti případu, nebo poměry pachatele, na jejichž podkladě lze učinit závěr, že uložení trestu podle běžné tedy nesnížené výměry, by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a současně, že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání. Pokud jde o okolnosti případu, tak těmi se rozumí například to, jakým způsobem bylo vytýkané jednání spácháno. Jde-li o okolnosti na straně pachatele, přihlíží se například k jeho osobním, rodinným a dalším poměrům, těmi jsou například péče o více nezletilých dětí, hodnotí se i jeho zdravotní stav a to i zdraví psychické, případně i to, zda byl ke spáchání činu vyprovokován, nebo zda jednal v afektu. Nic z toho však u tohoto obžalovaného zjištěno nebylo a tudíž má odvolací soud za to, že shora uvedené podmínky kumulativně naplněny nejsou a tudíž není důvodu postupovat podle citovaného ustanovení.

54. Pro výkon uloženého trestu byl tento obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, což odpovídá všem zásadám uvedeným v § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Důvody, pro které by snad mohl být zařazen do věznice s režimem přísnějším, tj. do věznice se zvýšenou ostrahou, které jsou uvedeny v § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku u něho rozhodně splněny nejsou.

55. Obžalovanému byl též uložen trest vyhoštění z území České republiky, a to na dobu 5 roků. Jak odvolací soud shora předeslal, obžalovaný není státním příslušníkem České republiky, nemá zde ani trvalý pobyt, vazby v podobě rodinných, pracovních, jiných či obdobných, a proto důvody, pro které by tento trest nemohl být uložen, shledány nebyly (viz § 80 odst. 3 tr. zákoníku). Obžalovaný evidentně do České republiky cestoval pouze a jen za účelem realizace dílčích úkonů spojených s projednávanou trestnou činností, jiného účelu u jeho cest shledáno nebylo, a proto z hlediska bezpečnosti majetku osob je na místě, trest tohoto druhu uložit. Pokud jde o výměru tohoto trestu, tato činí podle § 80 odst. 2 tr. zákoníku od 1 – 10 let, příp. až na dobu neurčitou. Za stavu, kdy se obžalovaný vytýkaného jednání dopouštěl po dobu necelého půl roku, není nutno tento trest ukládat při horní hranici zákonného rozpětí, ale z důvodů shora uvedených plně postačí výměra 5 roků, tak jak tento trest vyměřil nalézací soud.

56. Obžalovanému byl též uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti či člena takového orgánu, člena kontrolního orgánu takové společnosti a též se tento zákaz vztahuje i na funkci prokuristy a případného zastupování obchodní společnosti na základě plné moci. Soud I. stupně tento trest vyměřil na dobu 5 roků. Obecně lze uvést, že trest tohoto druhu se ukládá v situaci, kdy funkce výše vymezené byly zneužity k páčání trestné činnosti. V dané věci je nepochybné, že úmysl obžalovaného se od samého počátku nevztahoval na řádné podnikání na území České republiky, ale šlo mu jen o to, aby zde fungovala, alespoň na oko obchodní společnost, která by zde měla založený účet a získala platební

terminál. Posledně dvě uvedené skutečnosti, jak bylo výše opakovaně uvedeno, byly pro páčání trestné činnosti naprosto nezbytné. I odvolací soud má za to, že podmínky pro uložení tohoto trestu vymezené v § 73 odst. 1 tr. zákoníku jsou zcela naplněny a je na místě, aby obžalovanému byly zakázány výkony funkcí, které by mohl opět zneužít k trestné činnosti. Výměra tohoto trestu se dle § 73 odst. 1 tr. zákoníku stanoví ve výměře od 1 do 10 roků. Při stanovení výměry tohoto trestu bylo přihlédnuto k tomu, že od samého počátku obžalovaný neměl úmysl zde řádně podnikat, ba naopak, od počátku plánoval prostřednictvím obchodní společnosti páchat trestnou činnost, jednotlivé úkony byly vykonávány po dobu nejméně 6 měsíců, přičemž jich bylo více a logicky na sebe navazovaly. Trestná činnost tak byla nejen plánovaná, ale i pečlivě realizovaná. Za tohoto stavu nelze než přisvědčit nalézacímu soudu, že stanovení výměry tohoto trestu, již blíže polovině zákonného rozpětí, je plně odůvodněné a zcela odpovídá výše popsaným okolnostem případu.

57. Obžalovanému byl konečně uložen podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku i trest propadnutí věci, a sice těch, které jsou zmíněny ve výroku napadeného rozsudku. Souhrnně lze uvést, že se jedná o předměty, které byly nepochybně určeny k páčání trestné činnosti, ať jde o platební kartu ČSOB, dva mobilní telefony, včetně SIM karet, jakož i platební karta Komerční banky, a.s., která byla nepochybně vydána k dalšímu z účtů společnosti Italimex Group, s.r.o., kdy je již nadbytečné připomínat, že i od této banky, byl vyžádán platební terminál, avšak nebylo prokázáno, že by konkrétně tento byl již zneužit k páčání trestné činnosti.

58. Jde-li o obžalovaného [příjmení] [jméno], i u tohoto bylo zjištěno, že na území České republiky dosud nebyl soudně trestán a nejsou žádné poznatky vedoucí k tomu, že by byl odsouzen v jiném státě. Tento obžalovaný rovněž nikdy neměl trvalý pobyt v České republice, není občanem České republiky, a pokud jde o další jeho osobní poměry, těchto nebylo možno zjistit, neboť je stíhán jako uprchlý a informace k jeho aktuálnímu způsobu života, zdravotním či rodinným poměrům, nelze zjistit. I tento obžalovaný byl ohrožen uložením úhrnného trestu odnětí svobody dle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť trest je mu ukládán za celkem dva trestné činy a výměra stanovená dle nejprísnejšího ustanovení, kterým je § 234 odst. 4 tr. zákoníku, která činí 5 – 10 roků. Jak již bylo zmíněno, obžalovanému coby okolnost polehčující svědčí, že v době před i po spáchání činu nebyl soudně trestán a nejsou poznatky k tomu, že by u něj bylo zjištěno jiné závadové jednání. I u něj lze poukázat na dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti do doby jejího projednání a současně odvolací soud poukazuje na to, že míra jeho angažovanosti při páčání trestných činů, jimiž byl v této věci uznán vinným, je podstatně nižší, jak u obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Nicméně, i zde nelze konstatovat, že by byly naplněny podmínky uvedené v § 58 odst. 1 tr. zákoníku pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody, a to přesně z těch důvodů, které jsou vyjmenovány výše u obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Dlužno dodat, že u tohoto obžalovaného je tomu dílem proto, že není možné zjistit jeho aktuální zdravotní stav, rodinné a další poměry, které jsou potřebné pro posouzení této otázky. Pokud mu byl tedy uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let, a to jako úhrnný, nelze než s tímto závěrem nalézacího soudu souhlasit a uvedený trest není možno považovat za nepřiměřeně přísný. To proto, že u něho byly shledány i okolnosti přitěžující, kterým je spáchání trestné činnosti ve spolupachatelství s celou řadou jednotlivých dílčích útoků a jak plyne ze shora uvedeného, byl tento obžalovaný rovněž aktivní i při jednotlivých dílčích úkonech, které umožňovaly „bezproblémové“ spáchání vytýkaného jednání.

59. I tento obžalovaný byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, tedy do nejmírnějšího typu věznice, který aktuální je v trestním zákoníku uveden. Ani u něho nebylo shledáno, že by byly dány důvody pro jeho zařazení do přísnějšího typu věznice. Pokud tedy jej nalézací soud při splnění podmínek uvedených v § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou, rozhodně nepochybil.

60. Jak již bylo shora uvedeno, tento obžalovaný nemá k České republice žádné rodinné, pracovní ani obdobné vazby, není občanem této republiky, nemá zde trvalý pobyt a nejsou zde ani další důvody, pro které by trest vyhoštění neměl být uložen, které jsou vyjmenovány v § 80 odst. 3 tr.

zákoníku. Naopak bylo prokázáno, že cesty obžalovaného v inkriminovaném období do České republiky bezprostředně souvisely s projednávanou trestnou činností, a proto lze učinit závěr, že nejméně z důvodu ochrany majetku občanů této republiky i jiných, je uložení trestu tohoto druhu zcela na místě. Jak již bylo výše uvedeno u obžalovaného [příjmení] [příjmení], výměru trestu tohoto druhu lze stanovit od 1 – 10 roků, příp. až na dobu neurčitou. Povaha a závažnost trestné činnosti, které se zde dopustil, sice odůvodňují uložení trestu tohoto druhu, avšak nikoliv v přísné výměře a s ohledem na způsob, jakým se této trestné činnosti dopustil a míru jeho angažovanosti na této, plně odůvodňují závěr nalézacího soudu, že jako odpovídající lze považovat dobu 5 roků pro vyhoštění z České republiky.

61. V případě obžalovaného [příjmení] [jméno] byl uložen trest odnětí svobody, a to jako úhrnný v trvání 3 roků za využití § 58 odst. 6 tr. zákoníku, přičemž výkon tohoto trestu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 5 roků za současného stanovení dohledu nad obžalovaným. Též mu byla podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku stanovena povinnost během zkušební doby dle jeho sil uhradit vzniklou škodu. Jak odvolací soud zjistil, i tento obžalovaný dosud nebyl soudně trestán, v době před i po spáchání trestné činnosti vedl řádný život a nebylo zjištěno žádných negativních připomínek. Obžalovaný v České republice studoval, od té doby zde i bydlí a řádně si opatřuje prostředky na své živobytí podnikáním. Lze proto uzavřít, že i nyní projednávaná trestná činnost je zcela ojedinělým excesem z jinak normálního způsobu života a lze přijmout i ten závěr, že k páčání trestné činnosti byl lákán obžalovaným [příjmení], nejméně zpočátku od falešnou záminkou, kterou obžalovaný [příjmení] v rané fázi neprohlédl. Nicméně postupem času se míra jeho angažovanosti zvyšovala, avšak nedosáhla takové intenzity, jako u zbylých dvou obžalovaných a je nutné připomenout i to, že rozhodně neměl z trestné činnosti takový prospěch, jako dva spoluobžalovaní. Nicméně jeho podíl na trestné činnosti nelze zcela bagatelizovat, neboť jak z výše uvedeného patrně, zastal řadu úkonů, bez nichž by trestnou činnost nebylo možno, alespoň z části dokonat. Odvolací soud zde poukazuje na to, že sice je odsuzován za pomoc k trestnému činu, nicméně podmínky uvedené v § 58 odst. 6 tr. zákoníku pro uložení trestu ve snížené výměře nejsou zcela přesvědčivě naplněny. Jak zjevně z bodu 46. odůvodnění napadeného rozsudku, nalézací soud této otázce příliš pozornosti nevěnoval a v podstatě uzavřel, že nabyl přesvědčení, že podmínky pro popsání postup, naplněny jsou. Odvolací soud tak tuto část odůvodnění napadeného rozsudku nemůže přesvědčivě přezkoumat, avšak za situace, kdy není podáno odvolání v neprospěch tohoto obžalovaného, nemůže s touto situací nic dělat. Musí proto vycházet z toho, že obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody, a to jako úhrnný dle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku, kdy výměra tohoto trestu byla stanovena podle výměry uvedené v § 234 odst. 4 tr. zákoníku modifikované § 58 odst. 6 tr. zákoníku. Uložený trest odnětí svobody v trvání 3 roků tak lze hodnotit jako dostatečný, minimálně z hlediska individualizace trestu, kdy i s ohledem na míru jeho účasti na vytýkaném jednání je nutno tuto označit za nepochybně o dost menší, než u zbylých dvou obžalovaných. Právě poměry tohoto obžalovaného, kdy zde podniká, má úmysl zde i nadále setrvat a není k jeho osobě žádných negativních poznatků, dávají velmi dobré předpoklady k tomu, aby si vzal z projednávané trestné činnosti poučení, a není proto nutno na něj působit trestem odnětí svobody, který by byl přímo spjat s výkonem v příslušné věznici. Výměra trestu odnětí svobody, která byla stanovena na dobu 3 roků, je tak dostatečná, jak ostatně výše uvedeno a jak odvolací soud dodává, je plně na místě výkon tohoto trestu podmíněně odložit, byť na maximální možnou délku zkušební doby, tj. na dobu 5 let. Tento postup je odůvodněn jednoznačnou převahou polehčujících okolností, které byly na straně tohoto obžalovaného shledány a nelze přehlédnout ani to, že svou výpověď pomohl vysvětlit celou řadou nejasností, které projednávanou věc provázely. Též stejně jako u všech ostatních obžalovaných, je nutno v jeho prospěch hodnotit i dobu, která uplynula od spáchání posuzovaného jednání do doby současné. Jestliže byla zkušební doba podmíněného odsouzení doplněna i o dohled probačního úředníka, má odvolací soud za to, že s ohledem na způsob, jakým byla trestná činnost spáchána, je plně žádoucí chování obžalovaného do jisté nadále kontrolovat a přesvědčit se, že jeho tvrzení že i nadále povede řádný život, je myšleno vážně. Pokud mu byla

podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku stanovena povinnost během zkušební doby podle jeho sil uhradit vzniklou škodu, i s tímto se odvolací soud, zejména pokud jde o majetkovou trestnou činnost plně ztotožňuje. Je totiž mj. i účelem trestního řízení, aby bylo pachatelům takové trestné činnosti odčerpán nezákonný prospěch, který v důsledku svého trestného jednání získaly. Odvolací soud zde připomíná, že nepochybně prostředky zajištěné na účtech společnosti Italimex Group, s.r.o. budou využity k úhradě vzniklé škody, což obžalovanému v jeho situaci podstatnou měrou usnadní.

62. Konečně byl tomuto obžalovanému uložen i trest propadnutí věci, a to dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy tyto jsou vyjmenovány a identifikovány ve výrokové části napadeného rozsudku. Zcela nepochybně jde o věci využívané k páčání projednávané trestné činnosti, ať se jedná o mobilní telefony, uložistiště dat, flash disky a notebook zn. ASUS, kdy zejména posledně uvedené mělo být využito, jak plyne ze znaleckého zkoumání těchto předmětů k výrobě fiktivních dokladů o realizovaných transakcích prostřednictvím platebního terminálu. Zákonné podmínky pro uložení tohoto druhu trestu uvedené ve výši citovaném ustanovení jsou plně naplněny.

63. Pokud jde o výrok o náhradě škody, ani v tomto nebylo shledáno žádných pochybení. Jak se podává ze spisového materiálu, všichni poškození, když se jedná zejména o banky a finanční instituce, se řádně a včas připojily se svými nároky na náhradu škody k trestnímu řízení vůči všem třem obžalovaným a samy uvedly, z jakého důvodu a v jaké výši náhradu škody požadují. Soud I. stupně i ve vztahu k tomuto výroku provedl řádné dokazování a zjistil, že mezi vzniklou škodou a jednáním obžalovaných existuje příčinná souvislost. Jinými slovy lze uvést, že škoda byla těmito institucím způsobena v důsledku trestné činnosti spáchané obžalovanými. Soud I. stupně uplatněné nároky na náhradu škody přezkoumal a tyto korigoval v závislosti na výsledcích dokazování, tj. přiznal pouze takovou náhradu škody, která byla dokazováním zjištěna, a pouze v tomto rozsahu zavázal obžalované, aby náhradu škody zaplatili. Nutno uvést, že zejména finanční instituce sídlící na území USA požadovaly zaplacení majetkové škody v USD, což neodporuje zákonu, ba naopak v § 228 odst. 3 tr. řádu jsou stanoveny dvě podmínky, kdy může být takový nárok přiznán v cizí měně. Jedním z nich je, že škoda byla způsobena na peněžních prostředcích v cizí měně, což je právě tento případ a stejně tak je naplněna i druhá podmínka, a sice, že poškozený je cizozemcem. Nic tedy nebránilo přiznání náhrady škody i v USD. Jak odvolací soud může konstatovat, jednotlivé výroky o náhradě škody korespondují se skutkovými závěry nalézacího soudu a lze proto stran dalších úvah odkázat na body 50-53 odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se i odvolací soud plně ztotožnil. Zbývá dodat, že nalézací soud rozhodl o celých uplatněných nárocích na náhradu škody a v případech, kdy uplatněný nárok na náhradu majetkové škody přesáhl výsledky dokazování, byly stran nepřiznaných zbytků nároků na náhradu škody poškození podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Konečně pochybení nebylo zjištěno ani ohledně poškozených [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno], WestStar Credit Union a Oregon State Credit, kteří byli podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázáni s celými uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť ani po provedeném podrobném dokazování, nebylo možno prokázat příčinnou souvislost mezi jednáním jednotlivých obžalovaných a škodou, která jim byla údajně způsobena. Za takové situace pak nebylo možno o jejich nárocích rozhodnout a jak uvedeno, bylo nutno je odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. Za stavu, kdy v postupu nalézacího soudu nebylo nalezeno žádných vad, nezbylo, než odvolání obžalovaných jako nedůvodná zamítnout postupem podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti pravomocnému rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo

takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do dvou měsíců od doručení toho rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

Praha 20. září 2022

JUDr. Jan Chocholatý Ph.D.
předseda senátu